

Pala Paşa — Galiba kuyruklar fazla geldi!..

EN FAZLA
İKRAMİYE VEREN BANKA
İŞ BANKASIDIR

7 Haziranda:

15

APARTMAN
DAİRESİ

1 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira
ayrıca 1800 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE

BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

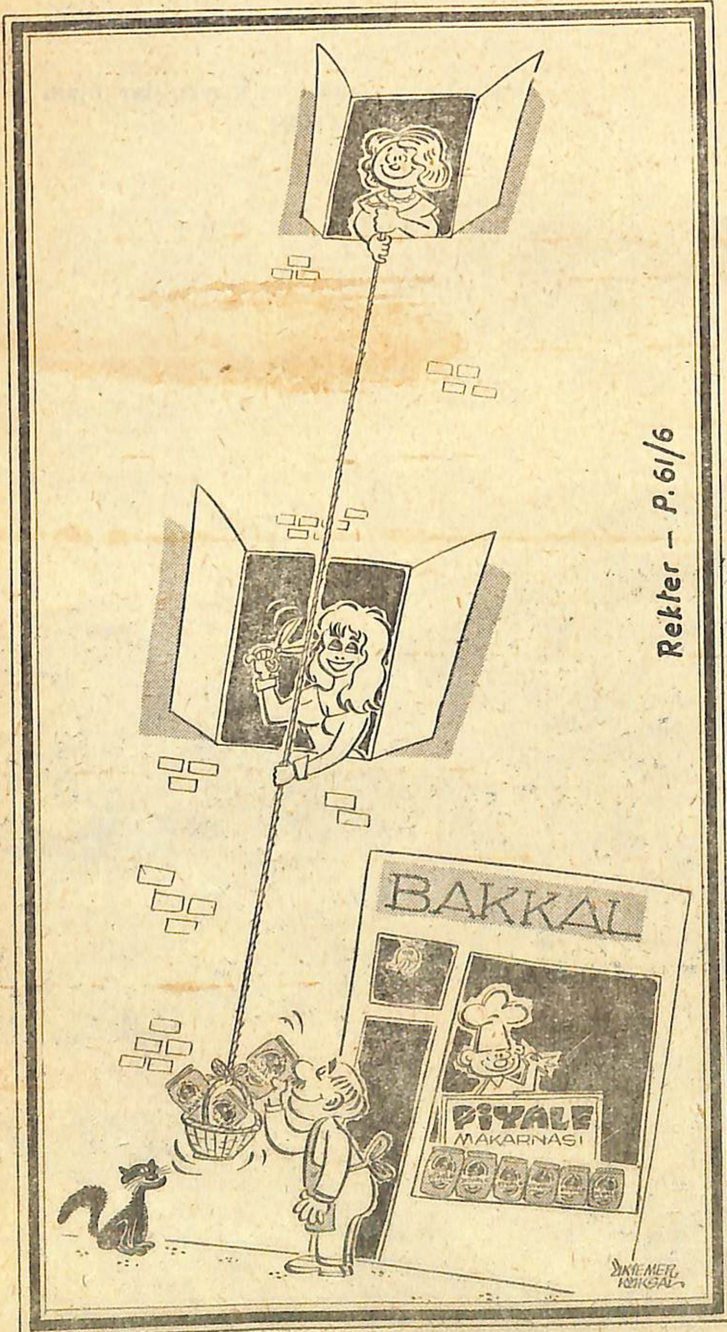
Suya Çizgi

YAZAN:

YAŞAR ÖZEN

Siyasi hicvin en güzel kitabı

PEK YAKINDA ÇIKIYOR.





Sinema 1961

■

Her Sayıda

Okuyucularına bedava radyo, büyük ciltli romanlar dağıtıyor.

■

Büyük Renkli ilâve

İki nefis Resimli Roman

Sinema 1961

En güzel sinama Dergisidir.





Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE
BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Selukçu



Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası



Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 473 — Yıl : 38
Cilt : 19
6 Nisan 1961



Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

ATMA TOPÇU!

KOCATOPÇU Avrupa'dan döndü. Hem de ağzı ve bıyığı kulaklarında, müjdelerle: Otomobil fabrikası kurulacakmış!

Eeeeeh, topçubaşıya haber: Kocatopçu'nun bu müjdesi için, kırk bir pâre mi, yüzbir pâre mi, kaç pâre top atılacaksa atılsın!

Elbet kurulmalı... Milletlerin ay'a seyahate hazırlandığı böyle bir çağda yaya kalacak değiliz ya... Ama işten anlayanlar: Olmaz diyorlarmış.. Biz otomobil yapamayız diyorlarmış.. Emeğe yazık diyorlarmış.. Paraya günah diyorlarmış.. Otomobil, tek temelli, tek çatılı bir fabrikadan çıkmaz diyorlarmış.. Her parçası başka başka fabrika kapılarından çıkar diyorlarmış.. Diyorlarmış, diyorlarmış, diyorlarmış!

Ama anlayan kim? Ama dinleyen kim? Ama metelik veren kim?.. Söz, bilenin değil, bilmeyenindir bizde!..

Bre baylar, 27 Mayısın daha yıldönümü kutlanmadı. Yine «Ben kıldım, oldu» diyen abdestsiz Bektaşinin namazı gibi «Ben yaptım, oldu» mu diyeceğiz?

Neden İsviçre'nin bile yapmadığı şeyi bir yapacakmışız acaba?..

Biliyorum, kör gururun cakasiyle gerile gerile:

— Türk yapar!.. diyecekler.

E, ben de onlara: Bir füze, bir roket, bir atom bombası değil, bir dilim ekmek, evet, evet, bir dilim ekmek yapsanıza derim!

Şaşan varsa içinizde haber vereyim: Şu Amerikan buğdayıyla yaptığımız ekmek yok mu?.. Hah, işte ona, otomobil yapılan dünyalarda ekmek demezler!..

Biz, yağmurda göle dönmeyen cadde, güneşte çatlamayan asfalt ve yenecek bir lokma ekmek yapamıyoruz, ille otomobil yapacağız!

Hani Hacca giden buğday, arpaya yalvarmış:

— Arkadaş, ben Kâbe'den dönünceye kadar yerime hizmet ediver, diye...

Arpa sormuş:

— Baklava da yapmak isterlerse olayım mı?..

— Yoook, demiş buğday, o kadar ince işe karışma, ekmek ol yeter!

Biz de yapalım, yapalım ama, aklın, bilginin ışık tuttuğu işleri yapalım, keyfimizin istediğini değil...

Hem sayın Şahap Kocatopçu'nun Bakanlığa paydos topunu atmasına ne kaldı ki sesi yılların ötesinde gümbürdiyecek böyle bol keseden atışlara kalkıyor?..

Biz, politikamızın bu genç Şahab'ı, düşse bile arkasında ışıklı bir iz bıraksın isteriz!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

D. P. kuyrukları Adalet Partisine girmeye çalışıyorlar. (Gazeteler)



Adalet — Defolun etrafımdan!

İSTANBUL'DAN BİR KIZ KAÇTI



SON günlerde suratı asıktı. Bir şeye canı sıkıldığı belliydi.

— Nedir, neyin var? diye bir kaç kere sordum.

Söylemiyordu. Bir gün nasılsa:

— Bütün sıkıntımız helâdan geliyor. Helâ meselesi halledilmedikçe, bir parmak ilerliyemeyiz. Anladın mı?.. dedi.

Anlamamıştım. Memleketin kalkınmasını, karaborsa yapan gezginci esnafın alanlarda salkım salkım asılmasına, Marmarada avlanan balıkların tekrardan denize dökülmemesine, turizmin gelişmesine bağlayanların konferanslarını, vapurlarda, otobüslerde, trenlerde çok dinlemiştim ama, başlıca yurt derdinin helâ olduğunu söyliyeni ilk duyuyordum.

— Helâ ile memleket kalkınmasının ne ilgisi var?

— Var, hem de çok var... Bir memlekette önce genel helâlar işi yoluna konulmalı. Ondan sonra başka işler...

— Peki ama, sen bu anlayışa nasıl vardın?

— Nasıl olacak, kendim sıkıntısını çektim. Geçen yıl bu aylardaydı. Haftalık Fransızca bir gazete vardır. Bu gazetenin sekizinci sayfasının yarısı, arkadaş bulma bürolarının ilânlariyle doludur. Şeytan aklımı dürttü: Şu bürolardan birine mektup yaz, dedi. Teker teker ilânları okudum. Kimisi doğrudan doğruya büroların kendi ilânlarıydı. Kimisi de, kendilerine arkadaş, eş arayan kadınların ve erkeklerin verdikleri ilânlardı. İlân veren kadınlar, erkekler doğrudan doğruya kendi adreslerini vermiyorlar, yine bir büronun adresini veriyorlardı. Bürolardan birinin ilânını gözüm tuttu. Aşağı - yukarı şöyle bir ilândı:

«Müessesemiz, yetmiş dört senelik temiz mazisi ile iftihar eder. Dünyanın dört bir tarafından on binlerce insanın birbirleriyle tanışıp mektuplaşmalarına, arkadaş olmalarına yardım ettiğimiz gibi, pek çok çiftin aile yuvası kurmalarını da sağlamış bulunuyoruz. Kendi fizik ve moral evsafınızı, karakterinizi yazar ve arkadaşlık kurmak istediklerinizin vasıfları hakkında da bilgi verirseniz, müessesemiz size hizmetten şeref duyacaktır.»

Bu türlü büro ilânlarından başka, bir de şuna benzer özel ilânlar vardı:

«Yaş yirmi altı, sarışın, entellektüel bir kız, Şark memleketlerinden genç erkeklerle arkadaşlık kurmak istiyor. 78 numara ile (....) bürosuna müracaat.»

«Yaş: 31. Boy: 1,72. Mavi gözlü. Dul. Almanca mektup. (......) bürosu eliyle.»

Kimisi, başka memleketlerden bilgi istiyor, kimisi pul, fotoğraf değiştokuşu istiyordu.

Ben bu tanıştırma bürolarından birine mektup yazarak kendimi tanıttım:

«Elli dört yaşındayım. Lise mezunuyum. Boyum, 1,55 olup, kilom 76 dır. Esmer, siyah saçlı ve çakır gözlüyüm. Karakterim gayet sağlamdır. Sarışın, yirmi ile otuz yaş arasında kelebekler ve akuvaryum balıkları hakkında bilgisi olan bir bayanla İngilizce mektuplaşmak istiyorum.»

Cevap geldi. Mektubumun yayınlanması için büroya yüz frank göndermem gerekliymiş. Paris'te bir arkadaşıma rica ettim. Benim adıma büroya yüz frangı göndermiş. Aradan bir zaman geçti. Üç kızdan mektup aldım. Bir tanesi dört daktilo sayfası uzunluğunda Fransa'nın batı kıyısındaki kelebekler hakkında bilgi veriyor, mektubunun sonunda da, akuvaryum balıkları üzerinde çalışmamış olduğunu yazıyordu.

İkinci mektubu yazan kız da akuvaryum balıkları hakkında bir kitaplık bilgi veriyor, benden de burada yetişen balıklar hakkında bilgi istiyordu.

Üçüncü mektup enteresandı. Şöyle yazmıştı: «Yirmi ile otuz yaş arasındaki sarışın kadınların balıklar ve kelebekler hakkında daha geniş bilgileri olduğunu mu sanıyorsunuz? Balık ve kelebek üstüne mektup beklediğiniz kadınların neden renklerini ve yaşlarını sınırladığınızı anlıyamadım. Otuz iki yaşında bir kumral Madlen.»

Buraya kadar sabırla dinlediğim arkadaşıma:

— Bütün bu anlattıklarının helâ ile ve helânın memleketin kalkınması ile ne ilgisi var, hiç anlamadım... dedim.

— Biraz sabırlı ol, anlıyacaksın, dedi. Birinci mektubu yazan kadına yalnız kelebekler üstüne bilgisi olduğu için aradığım vasıflarda olmadığını bildirdim. İkincisine de, yalnız balıklar üstüne uzmanlığı olduğundan aranan vasıfları taşımadığını yazdım.

Üçüncü tam aradığım kadındı. Aylarca mektuplaştık. Mektuplarımızda balık ve kelebekten başka her şey vardı. Samimiyeti ilerlettik. Ben ondan resim istedim, o benden istedi.. Kızın bende bir albümlük resmi birikti, poz poz, boy boy resimler, elbiseli, mayolu, yarı çıplak, tuvaletli...

Sonunda birbirimize âşık olduk. Kız «Paris'e gel!» diye yazdı. Ben Paris'e nasıl giderim? Şurada üç kuruş maaşa bakan memurum. Her şeyi açık açık yazdım, «sen gel!» dedim. Allah razı olsun, vicdanlı bir kızmış, atladı bir uçağa, kalktı geldi. Fakat ben kızı görünce apıştım kaldım. Kız, bir harika! Resimlerinden bin kat güzel! Şimdi böyle bir kızı bizim eve götürsem, kıza da ayıp, bizim evdekilere de... Neyse, kıza mektupla durumumu anlatmıştım. Anlatamadıklarımı da takside anlattım. Kızı, bizim Mevlânekapıdaki eve getirdim. İki buçuk odamız var. Buçuk odayı kıza verdik. Biz öbür iki odaya doluştuk.

Bu kadar iyi kalbli bir kız olamaz. Evlenmeğe karar verdik. Param yok... «Benim param var» diyor. Babasının lokantası varmış. «Ben de çalışırım» diyor. Bu sefer bizim evdekiler, Müslüman olsun, diye tutturdular. Kız, ona da razı oldu.... Yahu, kız değil, gökten inmiş bir melek...

İstanbul'u gezdireyim diye daireden bir hafta izin aldım. Zaten ev oturulacak gibi değil. Sabah çıkıyoruz, gece yarısı eve dönüyoruz. Bir sabah yine çıktık erkenden. Bir sütçü dükkânına girdik. O yalnız iki bardak süt içti.

Bahçeli bir kır kahvesi gördü. «Aman ne güzel!» dedi. Oturduk, ikişer çay içtik. Gelişi güzel yürüyoruz. Hava sıcak. Birer limonata içtik. Arkeoloji müzesini gezdik. Öğlen olmuştu. Karnı acıkmamış, yalnız ay-

Siyasî faaliyet başladı. (Gazeteler)



— Şükür kavuşturana!...

ran içti. Ayasofya'yı gezdirdim. Yorulmuştu. Çıkınca «Aman bir meyva suyu..» dedi. Karışık vişne şurubu ile nar şurubu içti. Sirkeci'de idik.

— Affedersin tuvalete gideceğim.. dedi.

Ne?.. Tuvalete mi?.. Yahu... Tuvalet neredeydi? Haaa, şurada bir genel helâ olacaktı. Gittik, yok, koca genel helâ yok olmuş. İstimlâk edip yıkmışlar kardeşim! Bereket, hemen karşıda gar var. Gara koştuk. Üstünde kocaman «W.C.» yazılı kapıya yöneldik, «Bayanlara mahsus» yazılı kapının üstüne çaprazlama iki tahta çakmışlar. Hay Allah... Zavallı kız, kıpkırmızı olmuş, elleriyle kasıklarını tutuyor. Erkeklerin helâsına koştuk, orası da tamir oluyor, onun kapısına da çaprazlama tahta çakmışlar. Kız, aman dedikçe, büsbütün şaşırıyorum. Yahu buralarda bir yerde helâ olacaktı, tuuu...

Bir adama sokuldum:

— Affedersiniz, buralarda bildiğiniz yerde... helâ var mı?..

— Emiönünde, köprünün başında.

Sahi, öyle ya... Madlen;

— Yürüyemiyeceğim!.. dedi.

— Aman Madlen...

Kız iki büklüm olmuş kıvranıyor. Hemen kızı bir taksiye attım. Eminönü'ne geldik... Aman, helâ vardı yahu burada? Çoktan yıkılmış. Bereket arabadan inmemiştik. Madlen;

— Sizin iskelelerde, istasyonlarda helâ olmaz mı? dedi.

Olmaz olur mu, şaşkınlıktan bende akıl mı kalmış!..

— Çek kardeşim Karaköy'e...

Madlen:

— Patlıyacağım, diyor.

— Biraz şekerim, biraz canım, biraz sık kendini... Karaköy vapur iskelesine geldik.

— Yürü Madlen!..

Sağa bakarız, sola bakarız, helâ yok... İskele memurlarından birine sordum:

— Helâ?..

— Yok!..

— Peki, siz ne yaparsınız?

— Sana ne?..

Öyle ya.. Yürü Madlen, yürü yavrum...

— Kımıldıacak halim yok...

Kız mosmor olmuş, çatlıyacak zavallı.. Bende hiç akıl kalmamış. Yahu bu Karaköy'de bir sürü han var. Gir birine... Öyle ya... Madlen'i hanlardan birinin kapısından ittim. Kızın merdivenlerden çıkacak hali kalmamış. Asansörcü:

— Bekleyin, dedi, dört kişi olmadan çıkılmaz.

Bekleriz, bekleriz kimse gelmez... Kız kıvranıyor. Vah yavrum, bir görsen yüreğin parçalanır.

— Madlen, hayatım, dur... Şimdi canım, şimdi...

Yahu asansörle çıkacak bumemlekette bir insan evlâdı yok mu be? Çıldıracağım. Neyse, iki adam daha geldi. Asansöre bindik. Asansörcu sordu:

— Kaçıncı kat?..

— Dört...

Dördüncü katta indik. Koridoru dolandım, döndüm. Çok şükür helâyı buldum ama, kilitli... Yahu, helâ kilitlenir mi be?..

Oradan geçen kahveci çocuğa sordum. Her yazıhanede helâ kapısının anahtarı varmış, açar girerlermiş...

Madlen, çocuk sancısı tutmus gibi kıvranarak, helâ kapısının dibine çömeldi.

— Madlen, kalk sevgilim...

Kızcağız sürüklenir gibi merdivenlerden indi. Tamam, Galatasarayda genel helâ var... Bir taksiye bindik.. Kızın terli şakaklarını okşuyorum.

— Canım, yavrum... Şimdi, şimdi. İşte geldik...

Madlen kendini kaybetmiş, yarı yarıya bayılmış. Galatasaray'da arabadan indik. Genel helâya geldik...

— Haydi yavrum, işte helâ.. Haydi gir!..

— Aaa.. burası..

Öyle ya, burası yalnız erkekler için...

— Olsun Madlen, ne çıkar...

— Yapamam... Herkesin içinde...

Yahu koca İstanbul'da... Birden Taksim'deki genel helâ aklıma geldi. Yukarı doğru giden araba da yok... Madlen'in koluna girdim:

— Yürü canım, yürü sevgilim.... Şurada var. Az kaldı... Biraz daha, haydi...

Madlen, bütün ağırlığı ile omuzuma yüklenmiş. Zavallı ayaklarını açamıyor ki, adım atsın... Birden kolumdan çıktı, sağdaki bir kapıdan daldı, merdivenleri koşarak çıktı. İçerisi karanlıktı, ne yaptığını göremedim... Kapıda kalakalmıştım... Baktım, kapıdan sokağa doğru bir su şeridi uzanıp akmakta... Oh, kurtuldu zavallı... Kapıdan girdim, Madlen merdiven basamaklarından birine oturmuş, başını korkuluğa dayamış ağlıyor.

— Geçmiş olsun, kurtuldun artık nonoşum! dedim.

Kolundan tutup kaldırdım. Yerdeki sulara basarak dışarı çıktık. Zavallı kendini tutamıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

— Ağla, ağla sevgilim, dedim, ağla, ferahlarsın, açılırsın.. ağla...

Hiç konuşmuyordu. Eve geldik. Yine konuşmadı. Ertesi gün bavullarını hazırlamıştı. Gidiş o gidiş...

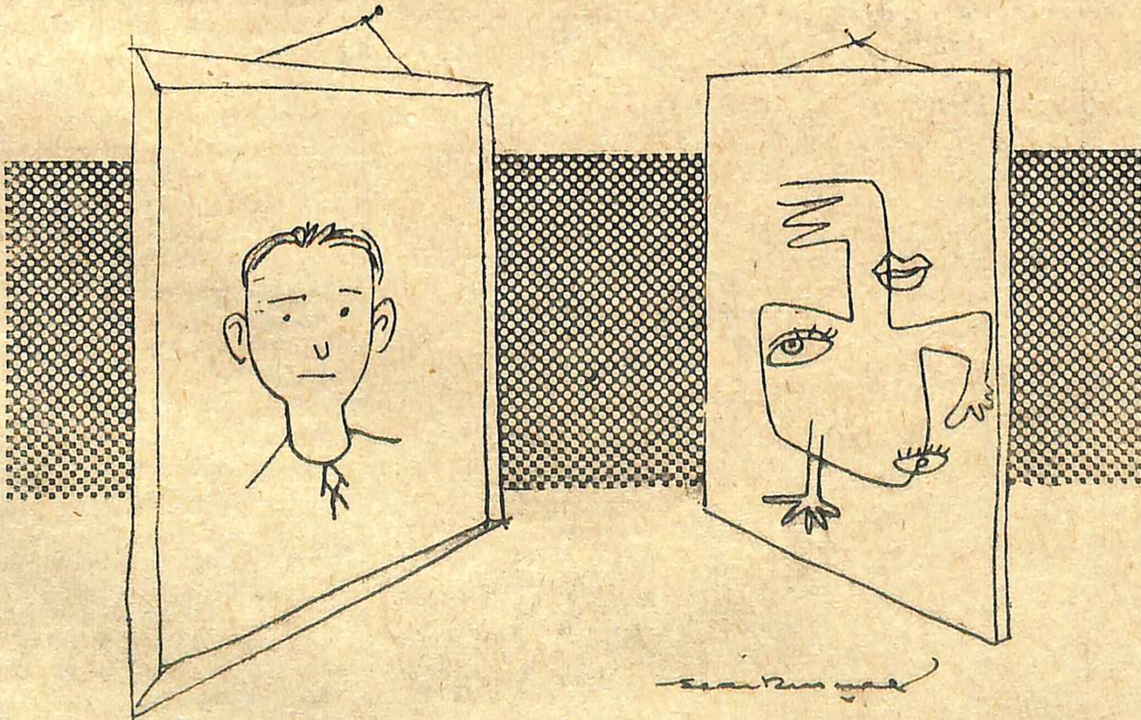
Bir mektup aldım. «Memleketiniz çok güzel, siz de çok iyi insanlarsınız. Bir de helânız olsaydı!..» diye yazmış.

Yaa... Önce helâ beyim, helâ... Helâ işi halledilmeden bu memlekette hiç bir şey olmaz. Anladın mı?...

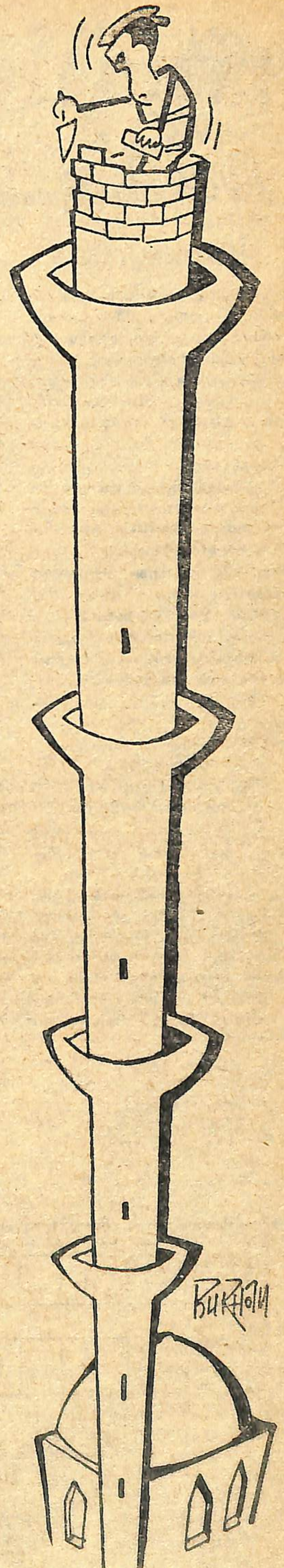
Anlamıştım.

Aziz NESİN

Akıl hastaları bir resim sergisi açtılar. (Gazeteler)



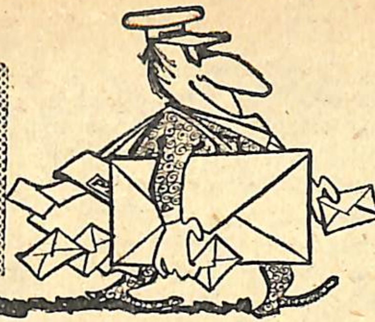
Akıl hastası ressamların sergisinde... Aklı başında ressamların sergisinde!...



Bizde feza çalışmaları!

Nimet Arzık

Ankara Mektubu



Mukaddes aptal

Ancak süt bebeklerinde onun gözlerindeki çocuksu ifade vardır. Profesördü, doktordu, ekonomistti, Amerika'dan gelmişti, «evete, hayıra» otuz iki pırıl pırıl diş gösteriyordu cân-u gönülden.. Efez harabelerini uzun ayaklarla ve uzun adımlarla geziyordu.

Harabe şehirler, harabe olmıyanlardan fazla insanlara yakınlık hissi verir... Issız bir yakınlık... Ben de hayallerimi ve Amerikalı profesörü izliyordum oralarda...

Bir «pişkin» grubu adamcağızın etrafını çevirdi:

— «Len... Eşek, merhaba!..»

Gülümseyerek söyledikleri için adam iltifat zannediyordu. Çocuksu çocuksu, gülümser gülümser:

— «Meraba, meraba» diye cevap veriyordu.

Baş «pişkin» devam ediyordu:

— «Len, pişmiş kelle!..»

O gene pırıl pırıl dişlerle:

— «Meraba, meraba» diyordu..

Ve bütün «pişkin» ler baş pişkinin etrafına toplanıp pis pis alay ediyorlardı adamın iyi niyetiyle...

İçime geceler düştü geceler... Ben kimsenin densizliğine, terbiyesizliğine üzülmüyordum. İçlendiğim nokta başkaydı: Amerikalı profesöre yapılan muamele, bizde bütün «fıkara aydın» lara her zaman yapılan muamelenin dört başı mâmur sembolüydü!..

Güle güle çocuksu bakışlı profesör, doktor, ekonomist, gördüğün muameleyi anlamağa vakit bulamadan güle güle git, e mi?...

Başın derde girer...

Bu cümleyi dinlemekten bıktım. Karpuz kötü çıktı diyecek olursunuz. Derhal biri atılır. «Aman sus, manavla başın derde girer...» «Yemek pişmemiş» diyecek olursunuz... Bir yakınınız atılır: «Aman sus, aşçıyla başın derde girer...» Bir müessesede «şu harita ters basılmış» demeğe kalmaz, tecrübelilerden ve kıdemlilerden biri atılır: «Aman sus, U. Müdürle başın derde girer». İnsan «başı derde girmeden» neyi söyliyebilir? Geçen gün bir şarkı dinliyordum radyoda. Şarkıcının adını söylemiyeceğim, çünkü belki «başım derde girer...» Bir şarkıcık yüzünden de derde girmesini istemem...

Mersiye zannettim, meğer methiyeymiş. O şekilde okunuyordu ki siz de dinlemiş olsaydınız mersiye zannederdiniz... Radyoevine telefon etmeğe kalktım.

Eş, dost, yakın, uzak, üstüme üstüme çullandılar. Söz saz yemin beni vazgeçirdiler «Başın derde girer» diye... Sonra onlara yeminlerinin yarısını geri aldırdım. Telefonla ismimi vermeden bu «münasebetsizliği» yapmama rıza gösterdiler... O da vazgeçmiyeceğimi bildikleri için... Kuzum sahiden şu görmediğiniz başım, derde girer miydi?... Bu kadarcıktan da girerse, şimdiden intihar edeyim. Hem yalnız ben de değil, siz de benimle beraber edin. Çünkü sizi de beni de büyük dertler bekliyor demektir... Artık hani politik deklarasyon falan değil amma: «Şarkının okunuşunu beğenmedim» diyebilelim... Diyemiyelim mi?...

Adalet partisi

Bir partinin kuvvetlenmesi bizde galiba bir kitabın tutmasına benziyor. Garpta bir kitap neden tutunur bilinir. Ya çok değerlidir, ya çok müstehçendir, ya bir toplumun bir özleyişine cevaptır. Mâkul bir sebebi vardır... Bizde tutacak zannedersiniz, bir tane satılmaz... Yenmez yutulmaz diye hüküm verirsiniz, bayiniz size «Bin tane daha gönderilmesi» diye teller... Toplumun isteklerı «kristalize» olmadığı için, peşin hükümler ancak... Peşin hükümler kadar para eder...

ADALET PARTİSİ kurulduğu vakit, tutulacak tarafını bırakmadık. Liderinin isminden tut, partinin ismine kadar herşey bize kolay kelime oyunlarına müsait göründü. Y. T. Partisi kurulduğu vakit de aksini yaptık: Muazzam bir mânevi kredi açtık, partiye de, lideri Ekrem Alican'a da! Neden? Allah bilir!... Başımıza ne geldiyse zaten bu son senelerde, hep pattadak sonsuz mânevi krediler açmaktan ötürü geldi.

Şimdi, işler birdenbire alabora oldu. Hikmeti Hüda, Adalet Partisi gelişmeğe, gürbüzleşmeğe başladı, öbürü de akademik bile olmıyan lâkırdıyata daldı...

Yoklanan nabızlar «Gümüşpala, Gümüşpala» diye atıyor... Gümüşpala biraz konuşmayı kesse nabızların atması daha da kuvvetle duyulacak. Bunu kendisi de anladı galiba ki son zamanlarda en sık söylediği cümle şu:

— «Şimdilik susuyorum!...»

Gümüşpala sükûtun altın olduğunu anladı galiba!

Garip bir müessese

Memleketin en garip müesseselerinden biri Anadolu Ajansıdır...

Gariptir: Haber alıp haber verme müessesesidir, fakat haber verme cihazı yoktur...

Bir Osmanlı Maarif Vekilinin zihniyetince kurulmuştur: «Ah mektepler olmasa Maarifi ne güzel idare ederdik...»

Senelerdenberi haber alıp verme müessesesi haber verme cihazsız, gül gibi, güller gibi idare edilmektedir, gül gibi, güller gibi gülistan gibi...

Demek Maarif de mektepsiz olabilirmiş... Neden Osmanlı Nâzırının samimi samimi söylediği bu cümle bu kadar «tarihîleştirilmiş» anlamıyorum...

Dedikodu tekniği

Dostum Cemal Hüsnü Taray, bana dedikodu üzerine yapılmış bir etütten bahsetti. Dedikodu, nasıl doğar, nasıl gelişir, nasıl korkunçlaşır, bir garplı profesör etüt etmiş. Etüdün gene bir «mâsum» tarafı var, bir zararsız tarafı var: Garp dedikodusunun üstüne kurulmuş. Sayın profesör bizde olsaydı, ohooo, ne destanlar yazardı bu konuda ne destanlar...

Bir ihtiyar kadın, bir sabah erkenden Suzan adında (Ne yapalım, bugünlerde başka ad yok) bir genç kızın, evine sendeliyerek döndüğünü görüyor. Suzan, içinde başka şahıslar bulunan bir otomobilden inmiştir. Elbisesi buruşuktur. Vaka küçük bir kasabada geçmektedir. İhtiyar kadın mal bulmuşcasına, telefonu yaşça da başça da benzeri bir hemcinsine açar:

— «Suzan sabahın altısında içinde birkaç kişi bulunan bir otomobilden indi. Merdivenleri yalpalıyarak çıktı. Elbisesi buruşuktu»...

Hemcins, telefonu gene yaşça ve başça bir benzerine açar:

— «Suzan, sabahın altısında zil zurna sarhoş, düşe kalka (ilk ilâve budur) evine döndü...»

Telefon bir dördüncü şahsa açılır:

— «Suzan zil zurna sabahın altısında döndü, onu birkaç erkek kollarında taşıdılar (ikinci ilâve), merdivenlerden çıkardılar, ve evinde saatlerce kaldılar (üçüncü ilâve)...

Dördüncü şahıs beşinci bir şahısa haber uçurur:

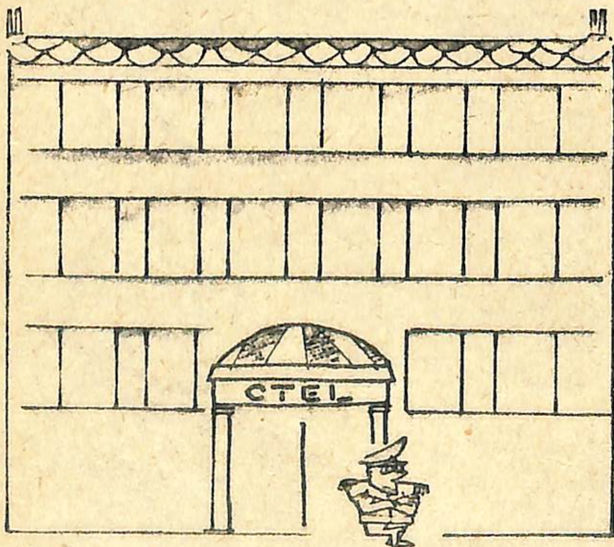
— «Suzan hiç zannettiğimiz gibi bir kız değilmiş, bütün talebelerle yatıp kalkıyormuş, küpler gibi de içiyormuş...»

Hikâye büsbütün değişmiştir, yalanın altında gerçeğin iskeleti bile dağılmıştır...

Netice: Bu vak'a uydurma değildir. Hayattan alınmıştır ve Suzan aksini ispat edemiyeceğini sandığı bu suçlamalar karşısında teessüre kapılarak intihar etmiştir. Şu ufak pusulayı bırakarak:

«Ben zannettikleri gibi bir kız değilim!...»

Otellerde evlilik cüzdanı sorulmıyacak. (Gazeteler)







YAZISIZ



ESKİ DÜĞÜNLER

Kızlar, kafes ardında, beklerdi kısmetini,
Tazeler hep o günün çekerdi hasretini!..
Ana, damat arardı.. Seyredin gayretini..
Rastgelene açardı hayırlı niyetini:
(— Evlâdımın, ölmeden, görsem mürüvvetini!..)

Kadının bu tasayla artar saçında aklar,
(Tezveren) e adardı türlü türlü adaklar!..
Rüyasında görürdü kızı teller, duvaklar..
Büyücü aranırdı, arşınlanıp sokaklar:
Çünkü, muska yazdırıp, kısmet açtıracaklar!..

Büyük anne döverdi zaman zaman dizini
Zira torunu bulmuş tam yirmi sekizini!..
Paralı bekârların kollamalı izini..
Geçkin kız istif etmiş sandığa çeyizini,
Şimdiden hazırlamış hattâ çocuk bezini!..

Nihayet bir (çöpçatan) yetişir Hızır gibi,
Getirdiği müjdeyle ferahlatırdı kalbi:
(— Kerimeye talib var!) Ooooh; çok şükür yarabbi.
Kıranta bir adammış.. Fakat doluymuş cebi:
Ev, han, hamam, dükkânlar.. Kırk anahtar sahibi!..

Annesi dil dökerdi, kızı: İstemem.. deyince:
«— Yavrum.. Olgun bir adam daha münasip bence,
«Kadın kıymeti bilir!.. Varılır mı toy gence?..»
(Görücü) ler gelince, düşerlerdi sevince:
Önde yaşlı (Kaynana), arkada dinç (Görümce)..

Kız, bir masal gencinin yatarken kucağında,
Görücüye çıkardı, iştahı kursağında,
Bir zoraki tebessüm titrerdi dudağında...
Gezer alıcı gözler elinde, ayağında,
Ceylânı andırırdı avcının tuzağında!..

O gün söz kesilirdi: «— Düğün kalmasın geri!»
Hemen kıskanç komşular alırlardı haberi!..
Kıpkırmızı bir tülle kapatılmış üzeri
Bir sepette gelirdi (Nişan hediyeleri):
Çeşit çeşit kumaşlar.. Hepsinin çok değeri...

Nişanlı olsalar da konuşmak değil mubah:
Bu; hem bir namus işi, hem de en büyük günah!..
Mahallenin imamı eve gelir bir sabah,
Bir kapı arkasında kıza kıyardı nikâh,
Altunu kıvırırdı Hocafendi: Eyvallâh!..

Odaları süslenir ya konağın, ya köşkün,
Masraf gırla giderdi.. Herkes şenliğe düşkün..
Kız; hep naza çekerdi: İçi şen, yüzü küskün!..
Haberler yollanırdı: «Bu perşembeye düğün.»
Hediyeler yağardı eve durmadan o gün..

Lenger lenger çıkardı mutfaktan pilâv - zerde;
Dâvetliler koşardı: «— Görelim, gelin nerde?»
Koltuk.. Yol açmak için (Yenge) yürür ilerde,
(Damat) ancak kurtulur (Çeyrek) leri serper de,
Genç, yaşlı boğuşurdu para toplarken yerde!..

«— Gören, maşallah desin!.» Sarmışlar solu, sağı..
Mahcup gelin atardı bir odaya kapağı:
Ne tuhaf.. Görünmüyor hatta serçe parmağı..
(Yüzgörümlüğü) ile açılırdı duvağı:
Tazenin, utancından, al al olmuş yanağı!..

Sabah; evliler mes'ut.. Kız düşerdi hayrete:
Hani adam yaşlıydı?.. Sebep yok şikâyete!..
Bahtiyarlık olur mu âlemde bundan öte:
Hem zengin, hem sıhhatli.. Şükreder bu nimete.
Herkes de inanırdı (Nikâhta keramet) e!..

Necdet Rüştü EFE

Küçük Suzan'a acımakla beraber gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ne kadar da dayanıksızmış... Dedikodudan intihar edecek durumda olsaydık bizler, onun gibi, 40 kere intihar edip, 40 kere dirilip 40 kere tekrar intihar etmemiz gerekirdi... Etmiyoruz işte!...

Neden dostum Hüsnü Taray bana bunu anlatmıştı, şimdi hatırlıyamıyorum, hatırlarsam söylerim.

İthaf!

Okurlarımdan birinden pek şirin bir mektup aldım, pek... İnci Birol diye birkaç satır yazmıştım «Ankara Mektupları» mın birinde. Tepki doğurmuş... (Sağa sola tırpanlar atarım, kimse tınmaz. Politik çimdikler atarım, kimse alınmaz. Bıkmıştım bu tepkisizlikten de sevindim ılık ılık...) Ben, İnci Birol'u veya herhangi bir «soyunuğu» seyrederken ergüvânileşen beylerden ve ekşileşen, acılaşan eşlerinden bahsetmiştim, ve seyirci olmasını bilmeli gibi «rahlei tedris» lâkırdıları dökmüştüm, olan ve olmıyan ciddiyetimle... Cevap trankadak ve çok pratik olarak geldi:

«Ekşi diye, acı diye, kavga ediyorsunuz eşlerinizle diye bizi ayıplıyorsunuz amma, suratlarımızı bir parça ekşitmesek, ve bir eğlence yerinde bir nevi bekçilik etmesek, beyimiz şıpınişi ertesi gün gider, onu bulur...»

«O» dediği, herhangi bir «soyunuk» tu herhalde, gece lokallerinde arzı... endam eden!... Şahıs kastetmiyordu, ben de etmiyorum...

Mektup beni hem güldürdü, hem susturdu... Hiçbir yorumda bulunacak değilim. Okurumun mektubunun bu satırını ödünç aldım: Erguvanileşen beylere ithaf ediyorum!..

※

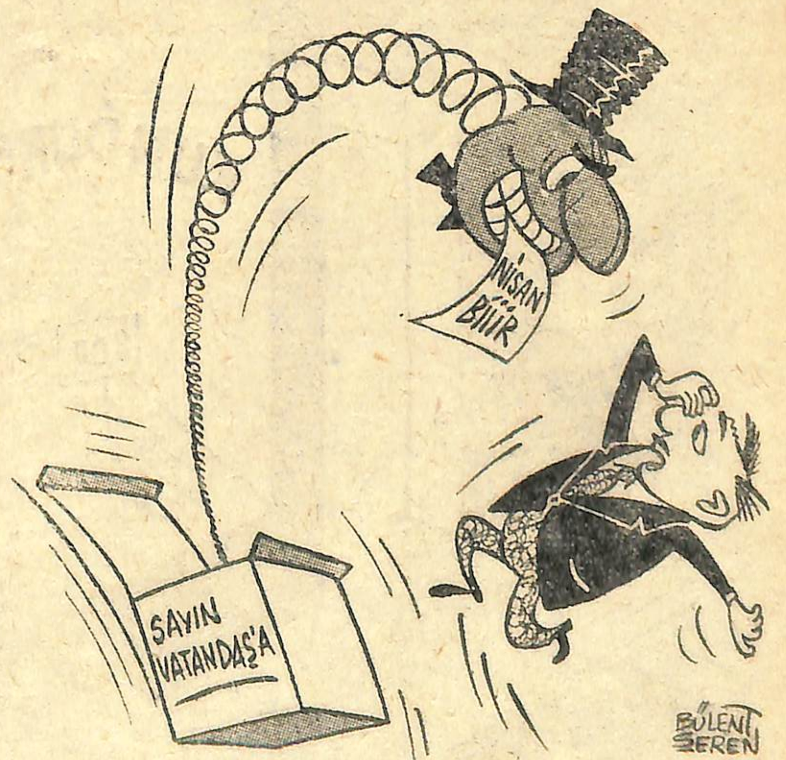
Nazmiye Köksan (İzmir)

«Niye İzmir Mektupları da yazılmıyor»?...

Yazılsa iyi olurdu. Yalnız her vilâyete bir sahife tahsis etmek... Teknik sebeplerden ötürü... Bu teknik sebeplerden ötürü deyince zaten akar sular durur!

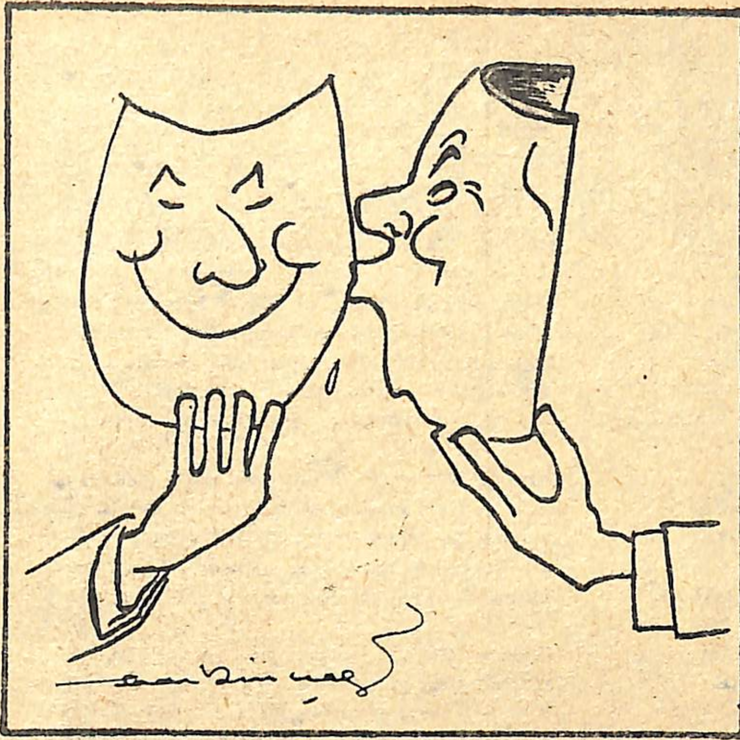
Nimet ARZIK

Siyasi faaliyet 1 Nisanda başladı. (Gazeteler)



YAZISIZ!

Kardeşlik haftası:



Bir hafta böyle geçti!

Devrim

Eskiden mahkemelerde Kur'an'a el bastırılırmış. Sonradan bu kaldırıldı, bildiğiniz mahkeme andı kabul edildi. Yalancı tanıklık önlenebildi mi?

Basın için Basın Ahlâk Yasası düzenlendi. Hangi gazeteyi açsanız; «Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir» yazılı.

Şimdi sıra sinemacılarla, sebzecilerde. Sinemacılar da Sinema Ahlâk Yasası düzenliyorlarmış. Buna heveslenen sebze komisyoncuları da ahlâk yasası düzenlemeğe karar vermişler. Gide-gide neler olur, kimbilir?

Yalnız, ister istemez insanın aklına şu geliyor: Eskiden manavlar, bakkallar, müşteriye mal satarken:

— Dinime imanıma.. diye bir alay and sıralar da öyle kazıklarlardı. Bundan sonra buna lüzum kalmıyacak galiba! Dükkânlara birer levha, üzerine de «Bu dükkân Sebzeciler Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir» yazmak, müşteri kazıklamak için birebirdir sanırım.

Ayakkabı fiatları yükseliyor! (Gazeteler)



Baş tacı!

BULGAR Bayrağı

Yıl 1912... Balkan devletleri o tarihte çökmeğe yüz tutan Osmanlı İmparatorluğuna karşı birleşmişlerdi. Fakat aradan çok geçmeden birbirlerine düştüler ve cibilliyetlerini ortaya koydular. Bilhassa didişenler Bulgarlar ve Yunanlılardı... Karmakarışık Bulgar ve Yunan ordularının hudutlarda sık sık çatıştıkları o günlerde Yunan ordusunda çarpışan Musevî er Moizides (Moiz'in rumlaştırılmışı!) Çavuşu Pavlides'in karşısına çıkıp:

— Çavuşum, dedi, bir Bulgar bayrağı getirirsem mükâfatım ne olacak?

— Savaş meydanında seni törenle çavuş yaparız Moizides!

Bu cevabı alan Moizides gitti ve iki gün sonra kısa çarpışmadan elinde koca bir Bulgar bayrağı ile çıkageldi, çavuş oldu. Bundan sonra, tam zamanında 40 kilometre geri çekilme emri verip en önde kendi kaçan ve bu başarısından ötürü yüzbaşı yapılan Kiryo Papadopulos Pantalonides'in karşısında, topuklarını birbirine çarpıp selâm veren Moizides:

— Yüzbaşım dedi, bir Bulgar bayrağı daha getirir ve size verirsem mükâfatım ne olur?

— Yüzbaşılığa yükselirsin Moizides! cevabını aldı.

Aradan az geçmeden Moizides yeni bir Bulgar bayrağını sırtlayıp gelince herkesin haklı hayranlığını kazandı ve şatafatlı bir törenle pırıl pırıl sırmalar takarak yüzbaşı oldu.

Bir süre sonra zamanını kollayan Moizides, Bulgar ve Yunan gerginliğinin çok arttığı sıralarda Binbaşı Aleksandros'un karşısına çıktı:

— Binbaşım, bu sadist Bulgarlardan bırakın da intikamınızı alayım; onların bütün şerefini iki paralık edeyim!

Binbaşının gözleri yaşarmıştı:

— Kahraman Moizides, dedi, sen bizim ordumuzun göz bebeğisin kendini sakın harcama...

— Hayır kumandanım! Fakat size de bir Bulgar bayrağı getirmek istiyorum, bana engel olmayın; yalnız bu bayrağı getirirsem mükâfatım ne olacak?

— Binbaşı olursun Moizides!

Ve Moizides ertesi gün allı morlu koca bir Bulgar bayrağı getirip binbaşılığa yükseldi.

Bu iş böyle sürüp gitmeğe devam etti. Herkes alışmıştı artık; en sıkışık ve en helecanlı günlerde Moizides ortaya çıkıyor, bütün Yunanlıların göğsünü iftiharla kabartan boy boy Bulgar bayrakları getirip törenle rütbe alıyordu.

Artık galiba orgeneral filân gibi büyük bir rütbeye erişmişti. Bir gün Yunan Orduları Başkumandanı Metaksas ile oturmuş konuşuyorlardı. Metaksas:

— Moizides dedi; seni çok takdir ediyorum! Cesaretin sayesinde ganimet ve şereflerimiz öyle arttı ki... Ne yazık ki Musevî olduğun için defne dalından çelenk giymen ve genel kumandanlığa terfi etmen imkânsız... Artık yüzlerce Bulgar bayrağı daha getirsen olduğundan fazla yükselemiyeceksin! Fakat Moizides senden öğrenmek istediğim bir şey var: Bu kadar bayrağı nasıl oldu da ele geçirdin? Zira Bulgarlar bayraklarını ölmeden vermezler. Hayli gencin canına kıydın galiba... Ama Moizides bu işin bir püf noktası olmalı, bunu bana söyler misin?

Moizides biraz düşündü, sonra:

— Peki general dedi; mademki daha fazla terfiime imkân yok, size bu sırrı söyliyeceğim; yalnız hiç kimseye bunu anlatmıyacağınıza dair bana söz verin!

General, Moizides'in elini erkekçe sıktı:

— Söz Moizides!

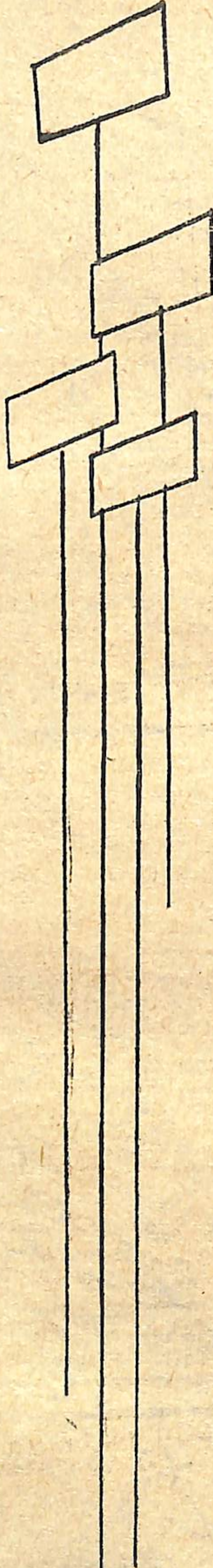
O zaman, Moizides, gözlerinin içi ışıl ışıl yanarak fısıldadı:

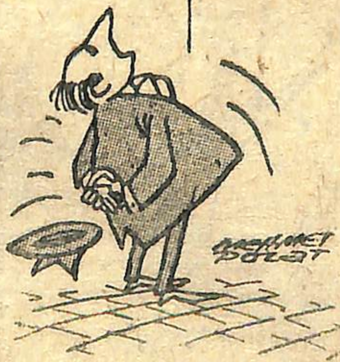


— Generalim, Bulgar ordusunda benim gibi general olmuş Salamonof isimli bir yeğenim var. Bayrakları onunla değişiyorduk!

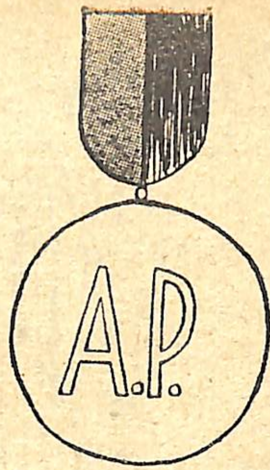
Semiramis AYDINLIK

İstanbul'da fiatlar çok yüksek (Gazeteler)

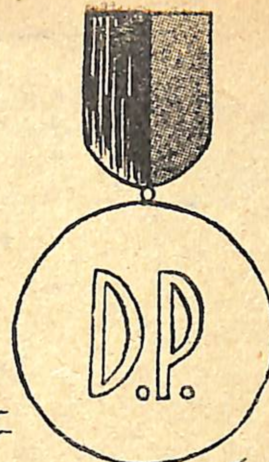




YAZISIZ



Önü...



Arkası

A.......Z

Ne demişti rahmetli Refik Saydam:

— Bütün işlerimiz bozuktur: A dan Z ye kadar!

Bunu söylediği zaman, muhalefet sözcüsü değil, Başbakandı...

O günden bugüne kaç yıl geçti, biliyor musunuz?.. Yirmi! Bu yirmi yıl içinde dünya olaylarına bir göz atalım: Hitler orduları Moskova önlerine bu yirmi yıl içinde vardı. Amerikan, İngiliz, Fransız, Rus orduları bu yirmi yıl içinde Berlin'e girdiler. Nâziler ve Faşistler bloku bu yirmi yıl içinde yere serildi...

E, sonra?.. Sonra efendim, bombardımanların çökerttiği aç Almanya, çökmüş Almanya, kaldırımlarında izmarit avlanan Almanya bu yirmi yıl içinde dirildi, doğruldu, dikeldi ve... Bırakın bizi bir yana, Amerika'ya borç verecek, İngiltere'ye yardım edecek duruma geldi!

Ya Rusya?.. Artık yeryüzünün değil, gökyüzünün kapılarını çalıyor!

Büyük devletlerin hepsi bir yana... İç ve dış savaşın harap ettiği kapı komşumuz Yunanistana bakınız: Falih Rıfkı Atay, üç günlük Atina yolculuğundan kaleminin ağzı sulanarak döndü...

Bunlar, bütün bunlar şu yirmi yılın içinde olmuştur.

Pekiii, bir Başbakan diliyle hastalığının adı konan biz ne âlemdeyiz acaba?.. Şu bozuk Alfabemizin, yirmi yıl içinde neresi düzeldi?.. A mı?.. B mi?.. C mi?.. Hayır, taaa Y ye, taaa Z ye kadar hiçbiri!

Neden mi?..

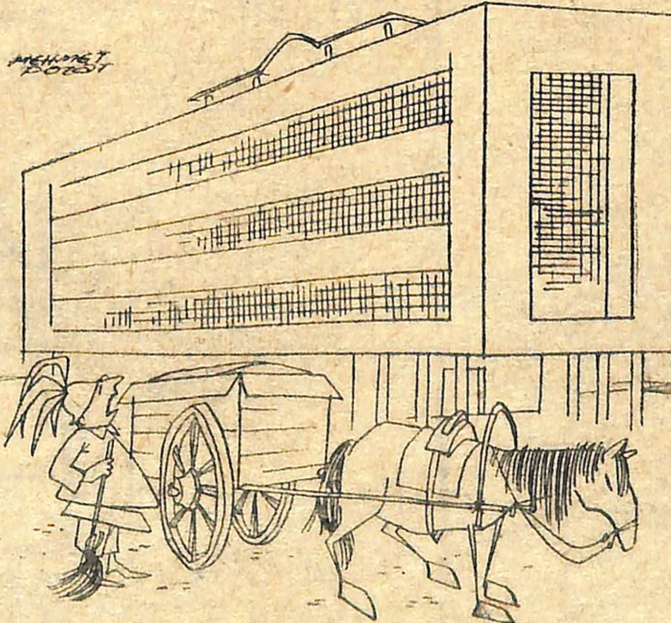
Üniversitelerimize bakınız: Bize ışık tutacak bilim adamlarımız biribirini jurnal ediyor!

Basınımıza bakınız: Her ünlü yazar, elindeki kalemin ucuna bir meslekdaşının iç çamaşırını takmış, okurlar pazarında bir paraya satıyor.

Bahtiyar Refik Saydam, vaktinde ölmüşsün!.. Yoksa, işlerimizin bugünkü bozukluğunu anlatmaya, Alfabenin A dan Z ye kadar sayılı harfleri yetmezdi şimdi!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bir İtalyan firması çöplere tâlip. (Gazeteler)

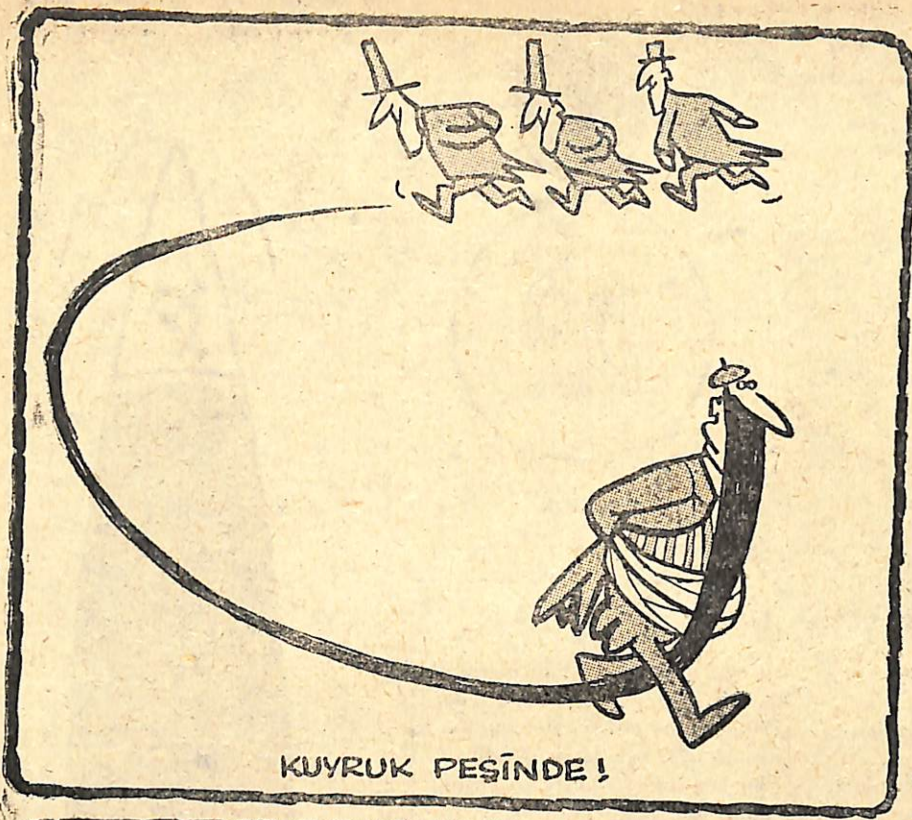


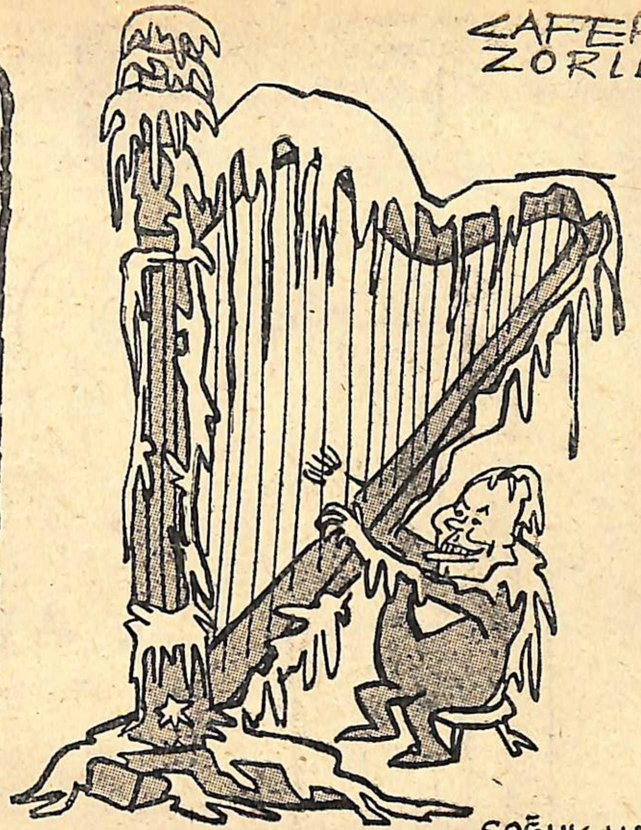
— Çöpçüüüü.....

Ruslar fezaya durmadan köpek gönderiyorlar. (Gazeteler)

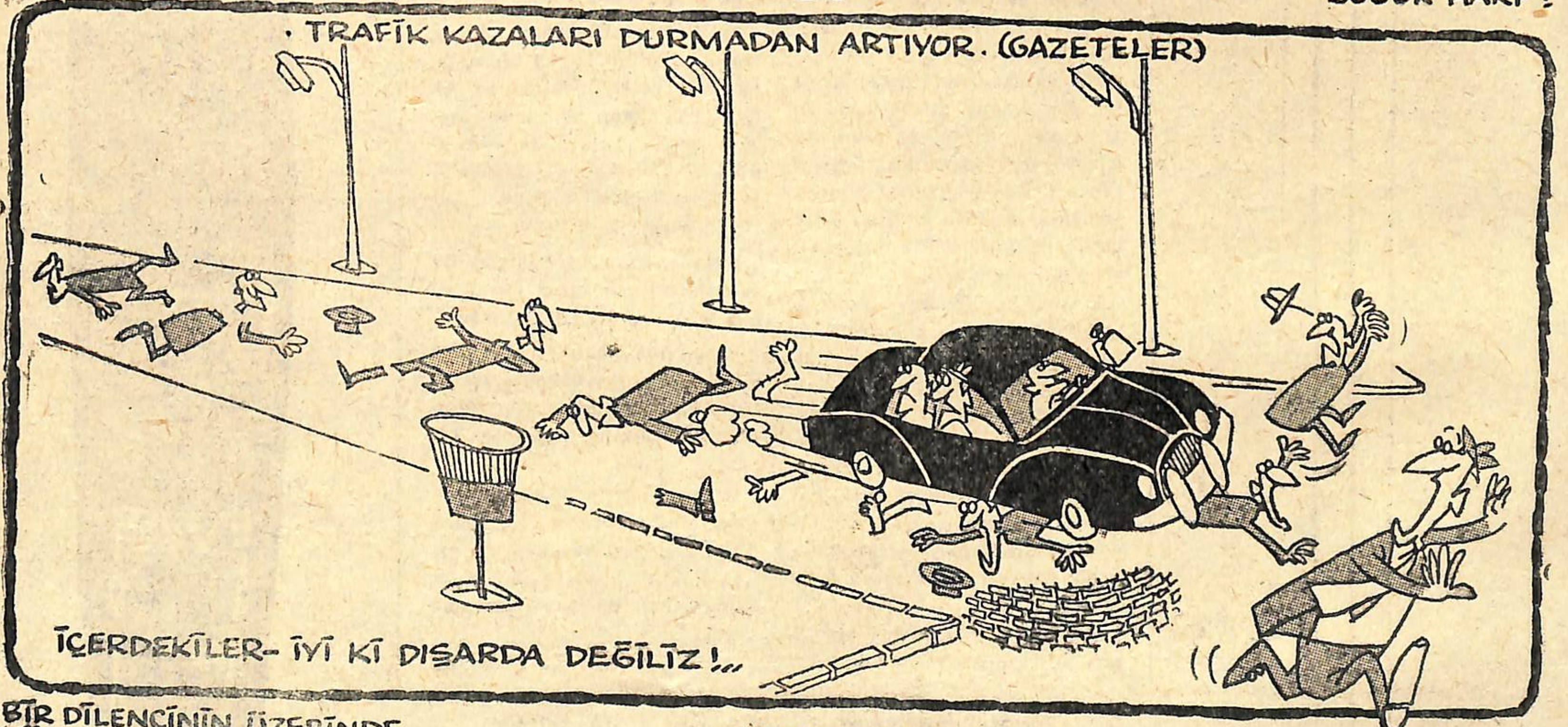


İntikam!





SOĞUK HARP!



BİR DİLENCİNİN ÜZERİNDE
YÜZBİN LİRA ÇIKTI. (GAZETELER)



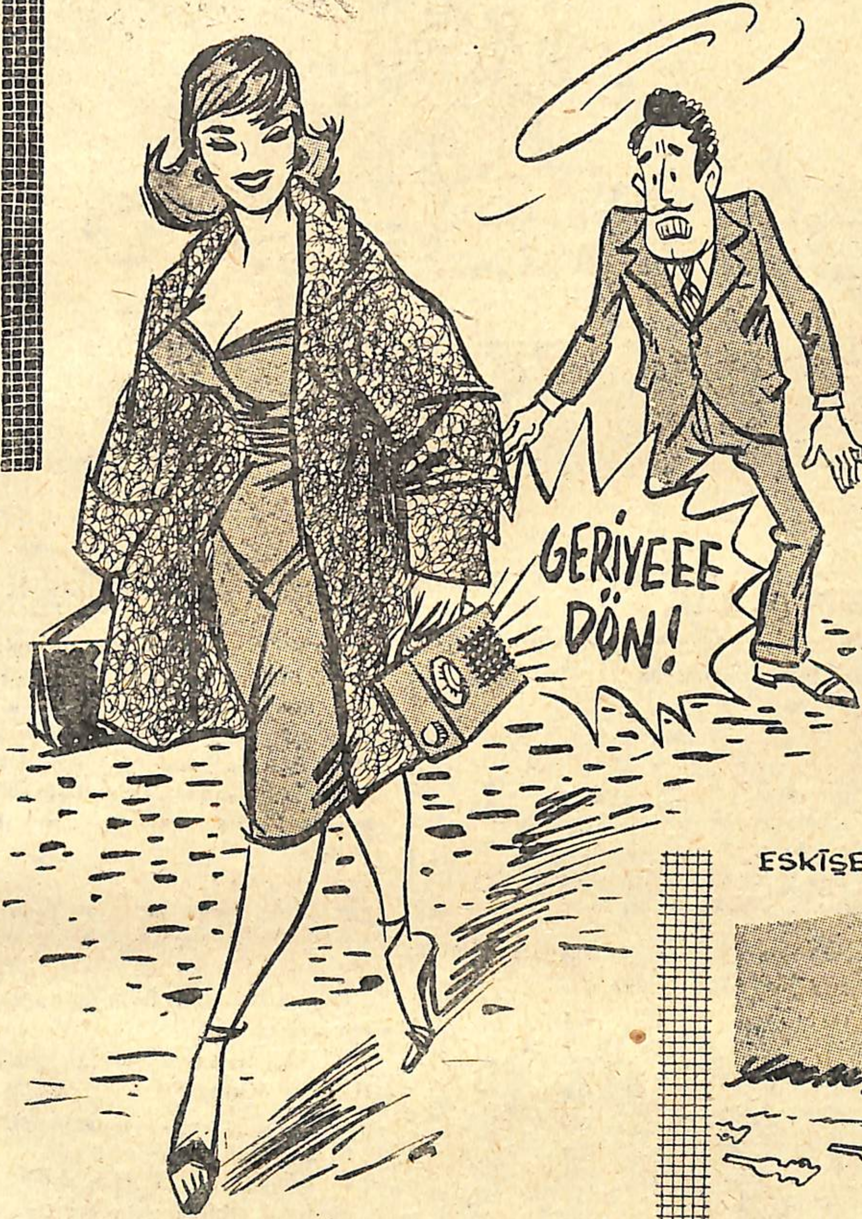
-ALLAH RIZASI İÇİN BİR SADAKA...



Olaylara FIRÇA



RADYO YAYINI İLE EĞİTİM YAPILACAK. (GAZETELER)



YAZISIZ

KİRALARIN İNDİRİLMESİ SUYA DÜŞTÜ. (GAZETELER)



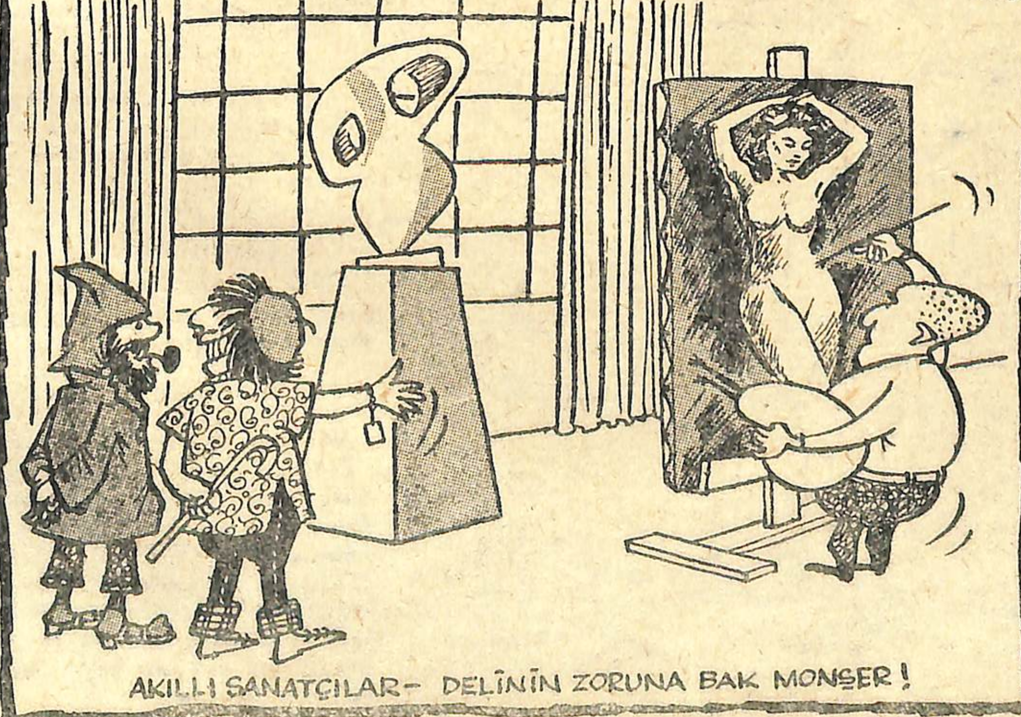
İYİLİK YAP, SUYA AT! BÂLİK BİLMEZSE, HÂLİK BİLİR!

ESKİŞEHİR'DE PETROL İZİNE RASTLANDI. (GAZETELER)

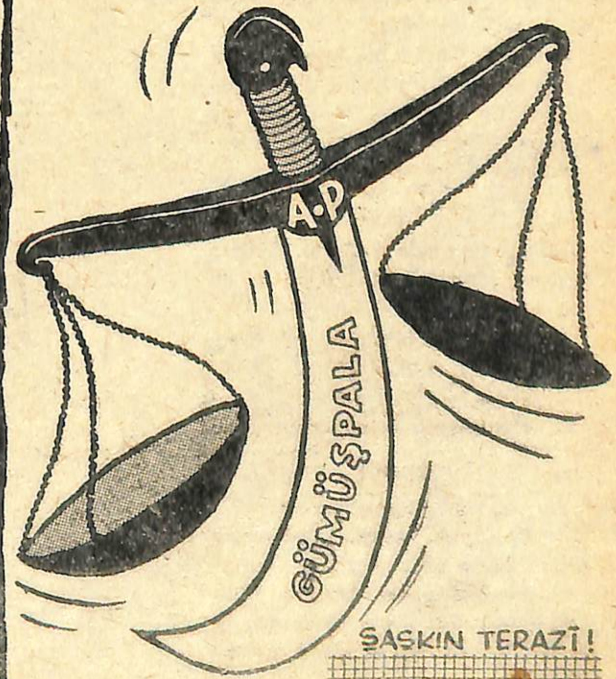


— ELBET BİRGÜN YAKALARIZ...

AKIL HASTALARININ YAPTIKLARI RESİMLER SERGİLENİYOR. (GAZETELER)

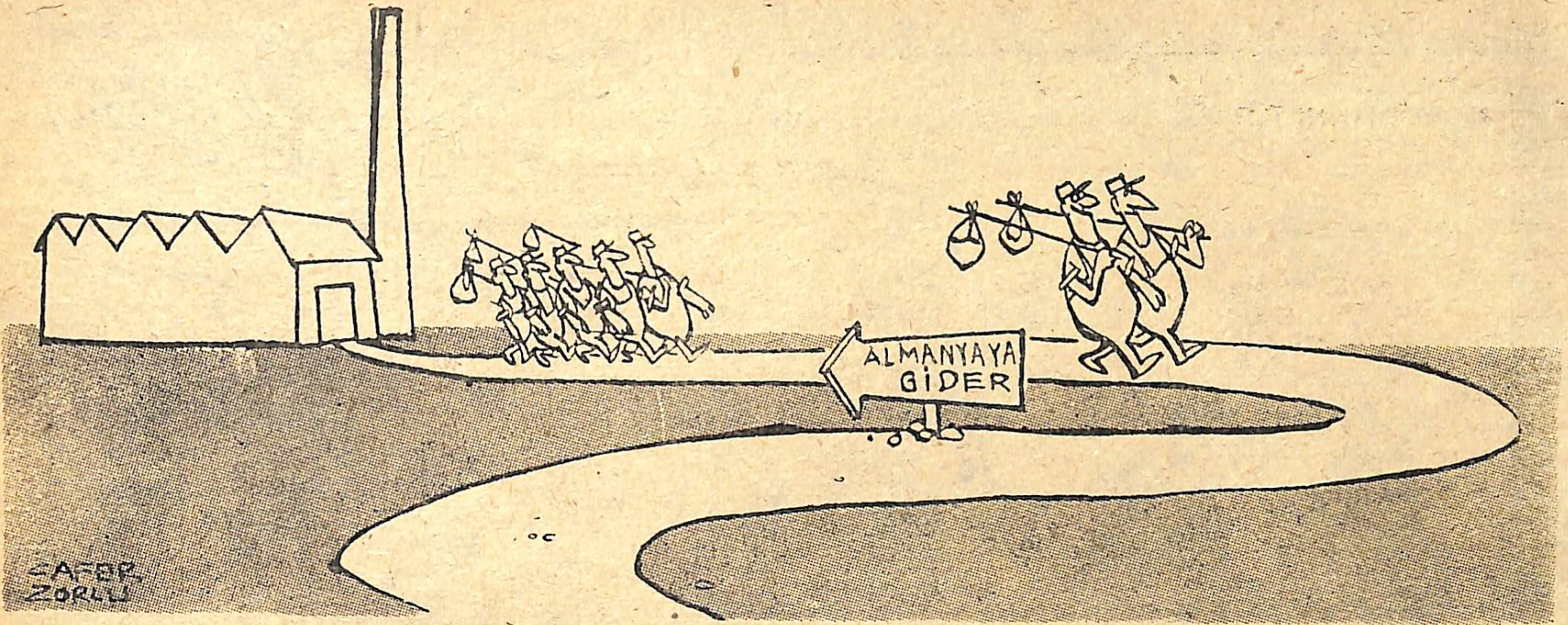


AKILLI SANATÇILAR— DELİNİN ZORUNA BAK MONŞER!



ŞAŞKIN TERAZİ!

Bir fabrika 94 işçisine yol verdi. (Gazeteler)



Yol!

Korku!

İki arkadaş caddede bir kahvede oturuyorlardı. Yakınlardan bir otomobil geçti ve acı bir ses çıkardı.

Şükrü, birdenbire irkildi. Bedri sordu:

— Ne o?... Ne oldun?.. Amma da sinirli olmuşsun sen yahu...

— Hayır, öyle değil... Otomobil sesi beni her zaman yerimden sıçratır...

— Neden?... Kaza olur diye mi korkarsın?

— Hayır... Sen bilmezsin. Bundan üç sene evvel karım âşığıyle bir otomobil içinde kaçmıştı da...

— Ha... O kötü hâdiseyi hatırlarsın daima demek?...

— Hayır, o da değil. Ne zaman otomobil sesi duysam, âşığı karımı geri getiriyor sanırım ve ödüm patlar...

ASRÎ NASİHAT

Feride, kızına sordu:

— Nasıl, Bay Hulûsi'nin evlenme teklifini red mi ediyorsun?..

Genç kız cevap verdi:

— Evet anne. O yaşta bir adamı nasıl sevebilirim?...

— Deli... Düşün bir kere, üç yüz bin lira serveti varmış... Hem de seksen beş yaşında, hastalıklı bir ihtiyar... Böyle koca kolay kolay bulunamaz! İyi düşün!...

BORÇLU

İki ahbap yolda yaşlı bir kadına tesadüf ediyorlar. Biri diğerine diyor ki:

— Bu kadına, bilsen ne çok borçluyum.

— Neden?

— Dört senedir evinde kiracıyım!.

TEDBİR

Patron, yeni kapıcıya sordu:

— Kulağında pamuk görüyorum Ali!... Hasta mısın yoksa?

— Hayır efendim!.. Siz dün bana, bir kulağından giren ötekinden çıkıyor, dediniz, ben de birini mahsus tıkadım.

KOCAMAN LÂFLAR

«Ölmek mecburiyetinde olmamız ne kadar zor» diye şikâyet duymak ne garip... Yaşamak zorunluğunda olanlardan!..

★

Aç bir köpeği doyurursanız sizi ısırmaz, İnsanla köpek arasındaki başlıca fark budur.

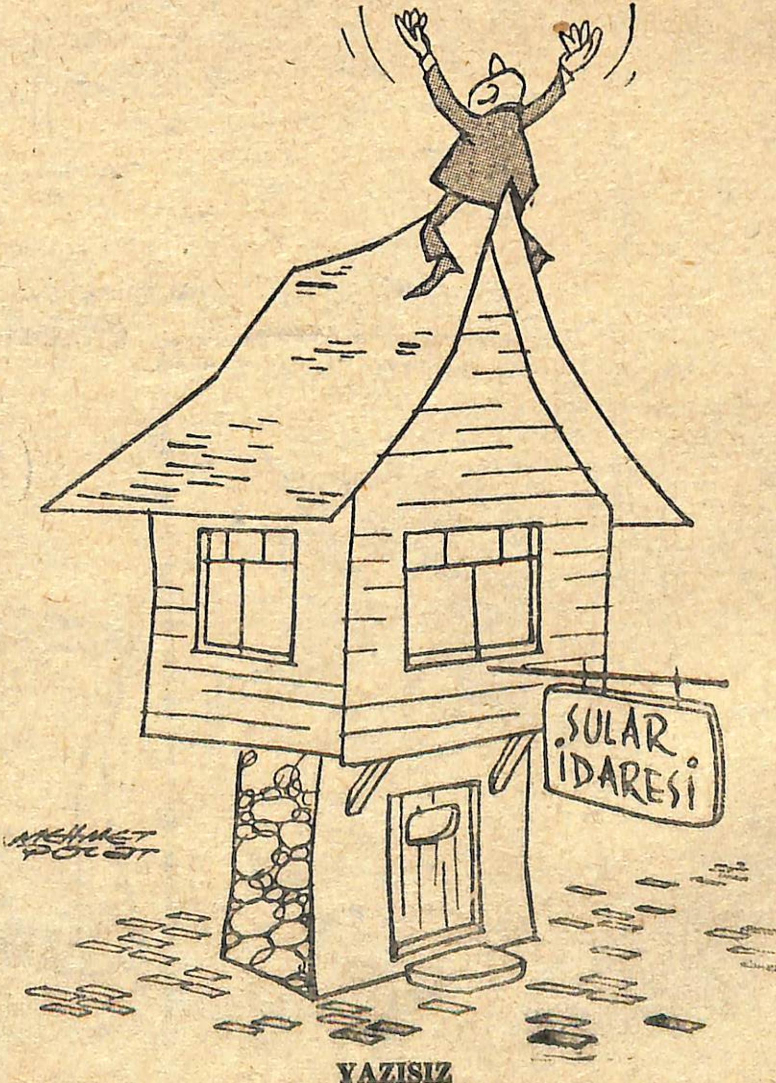
★

İyi bir misal kadar insanı rahatsız eden pek az şey vardır..

★

Noktai nazarlar arasındaki farktır ki, atyarışlarını meydana getirir.

Bu yaz şehirin susuz kalmaması için bütün ümitler Nisan yağmurlarında... (Gazeteler)



YAZISIZ

Çirmizi buber dolmasi!

Debreli Hasan iki gündenberi hasta idi... Ateşi yükselmiş, bademcikleri şişmiş, gözleri çakmak çakmaktı. En ziyade boğazından şikâyetçi idi. Kalktı, tanınmış bir boğaz doktoruna gitti. Doktor, Debreli Hasan'ı muayene ettikten sonra sormaya başladı:

— Ne yedin?

— Prasa, lâhna, çemer patlican...

— Başka dokunacak bir şey yemedin mi?

Debreli Hasan bir hayli düşündükten sonra:

— Celdi hatırıma efendim, çirmizi buber dolmasi!

Doktor gözüne anyayı taktı, elektrik lâmbasını yaktı:

— Aç ağzını! dedi, daha aç!

Muayene etmeğe çalışıyordu.

Debreli Hasan koltuktan birdenbire kalktı, doktora:

— Bakma boşuna bre efendime soyleyim, dedi, coremezsin buber dolmasini çünkü yiyeli içi cün oldu!

TOZ

— Bak okudun mu, bir sokak köşesinde üç kişi beyaz bir toz çekiyorlarmış, polis gelip üçünü de yakalamış.

— Ya?..

— Ne hayret ettin?

— Biz her gün sabahtan akşama kadar sokakta toz yutuyoruz, bize birşey diyen yok!

DUYDUKLARIMIZ

İki züppe genç arasında:

— Monşer, tuhaf değil mi? Bugünlerse o kadar dalgın olmuşum ki ikide bir sevgililerimin isimlerini unutuyorum!.

— Aman sus azizim, daha beteri var: Bugünlerde benimkine öyle bir unutkanlık geldi ki, ikide bir benim ismimi unutarak başka başka isimlerle çağırıyor!.

HASTALIK!

Bay C. bir doktora müracaat etmişti. Muayene bittikten sonra:

— Doktor, dedi, sizden bir şey rica edeceğim, bana hastalığımı, tam türkçe olarak söyler misiniz? Arapça, fransızca kelimeleri anlamıyorum.

Doktor, elini hastanın omuzuna koydu:

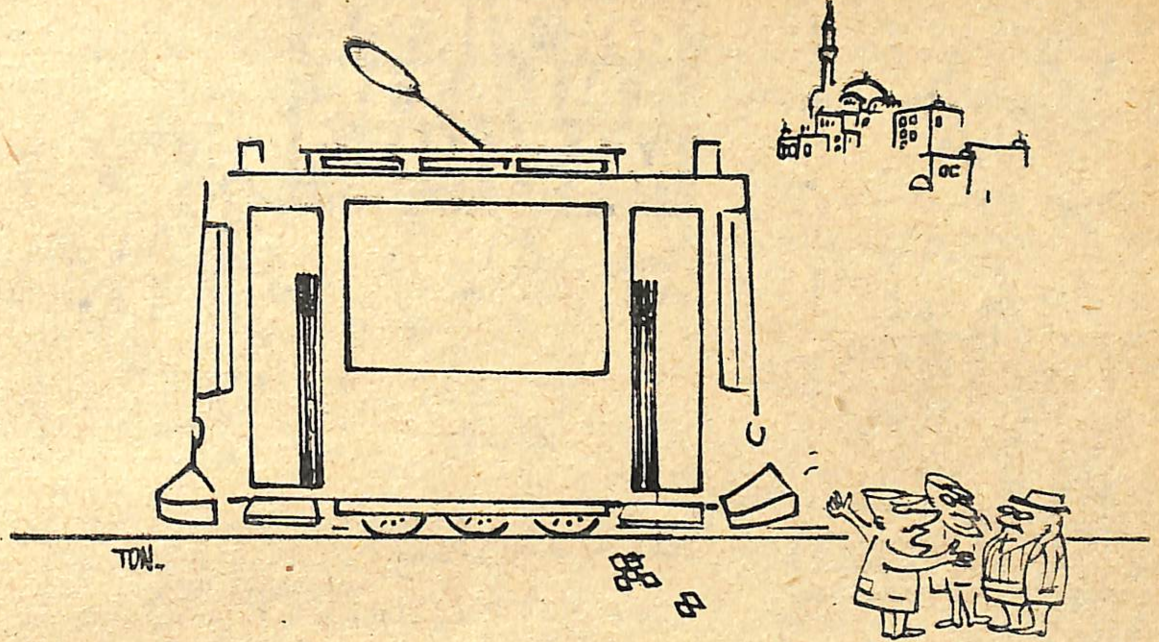
— Öyle ise söyleyim, sizin hiçbir hastalığınız yok.. Bir şeyciğiniz yok... Yalnız tembelsiniz, çok tembelsiniz...

— Binlerce teşekkür, doktor... Şimdi bunu arapça, fransızca olarak, yani ıstılahla söyler misiniz?

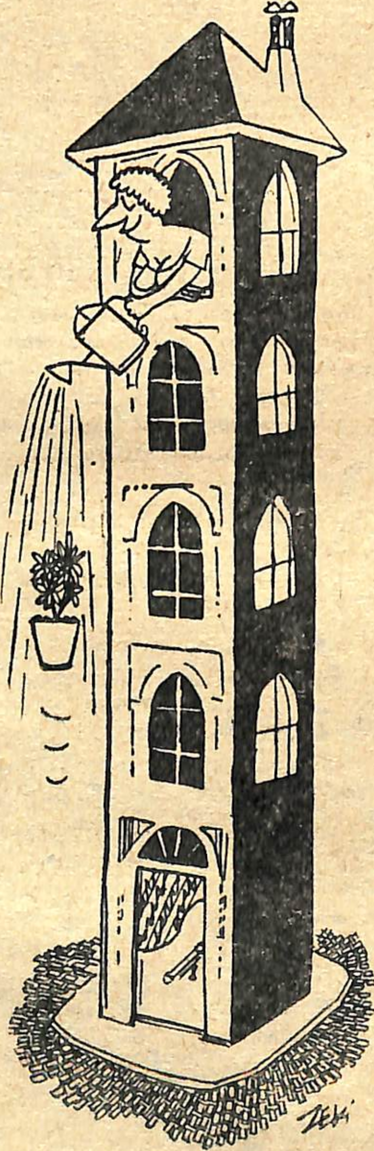
— Neden?

— Evde karıma tekrar edebileyim... Başka türlü hastalığıma emin olmıyacak!

Belediye Anadoluya tramvay satacak... (Gazeteler)



— Boş ver belediyeyi baba, biz daha ucuza satarız!



YAZISIZ

VAKİT OLMAMIŞ..

Bay M. Ö. nün akşamcılığı meşhurdur. Bir gün sokakta o duvar senin, bu duvar benim, yıkıla yıkıla giden bir sarhoş görmüştü. Durdu, kahkahalarla gülmeğe başladı. O sırada bir arkadaşı geçiyordu:

— Ne gülüyorsun? Kırk yıllık akşamcısın, ömründe hiç sarhoş görmedin mi?

— Nasıl göreyim birader, herkesten evvel sızarım, herkesten sonra ayılırım!

Anasına Bak!



BAY DANYAL DAYANIKLI, çok mahçup bir delikanlı idi...

Bir akşam, tatlı, sevimli, biçimli bir kızcağız gözüne ilişti. Peşini kolladı, takip etti, söz attı... Kızdan bir türlü yüz bulamıyordu!

Etraftan yaptığı tahkikat, bunun adının Melek olduğunu, henüz on yedisini bitirdiğini, civarda bir yazıhanede çalıştığını ve hele, başı yerde, ciddî, uslu olarak tanındığını meydana çıkarınca, Danyal Dayanıklı'nın tutkunluğu büsbütün arttı.

O andan itibaren, hücumlarını arttırdı. Mektuplar yazdı: cevap alamadı. Araya adamlar koydu, gene nafile...

Nihayet, bir tesadüfle tanıştılar, seviştiler...

Her akşam, mağaza ve yazıhanelerin kapandığı saatte, Bay Danyal Dayanıklı, Bayan Melek'i oturduğu sokağın köşesine kadar teşyi ediyordu.

Bu ise âşık delikanlıyı tatmin edecek bir şey değildi... O, sevgilisiyle uzunca müddet başbaşa kalmak, ona gönlünün bütün heyecanlı duygularını, ruhunun parlak emellerini dökmek istiyordu.

Lâkin bu arzusunu bir türlü açamıyordu.

Bir gece, olanca cesaretini topladı. Sokağın köşesine gelip de ayrılacakları esnada:

— Mümücüğüm! dedi, seninle, yarın akşam yemeğini Köstekli'de yiyelim, olur mu? Hem, kimse görüp de dedikodu yapmasın diye hususî bir oda açtırırız.

Kızcağız, önce, bu teklifi reddetti. Bin tane itiraz buldu. Fakat delikanlının ısrarları ve yanayakıla yalvarışları onun yufka yüreciğine dokundu:

— Peki!. Olur... dedi, ancak bir şartla: Annemi de beraber getireceğim... Zavallı kadın, babam öleli bir tarafa çıkmaz ama, senin gibi samimî bir arkadaşımın dâvetine, ben onu kandırır, getiririm.

Danyal Dayanıklı'nın canı ne kadar sıkıldığını tahmin edersiniz. Lâkin, düşündü ki, nasıl olsa günün birinde, anne hanımla teşerrüf etmek zarurîdir. İyisi mi bir an evvel bu tanışma olsun bitsin. Hem, kimbilir? Belki de ilerde daha serbest görüşmek hususunda faydası da olur.

Çaresiz, delikanlı boynunu eğdi ve:

— Pek âlâ! dedi. Annen kabul ederse... Memnun olurum.

★

Ertesi akşam sözleştikleri saatte, Danyal Dayanıklı, Köstekli lokantasının hususî odalarından birinde sevgilisi ile müstakbel kaynanasını bekliyordu.

Tam vaktinde geldiler... Ve, Danyal Dayanıklı'nın ağzı, hayretten açık kaldı. Zira, Melek'in yanında, ümit ve zannettiği şişko, kartaloz cadıya bedel, olgun, nefîs, câzibeli, incecik, zarif bir kadın vardı.

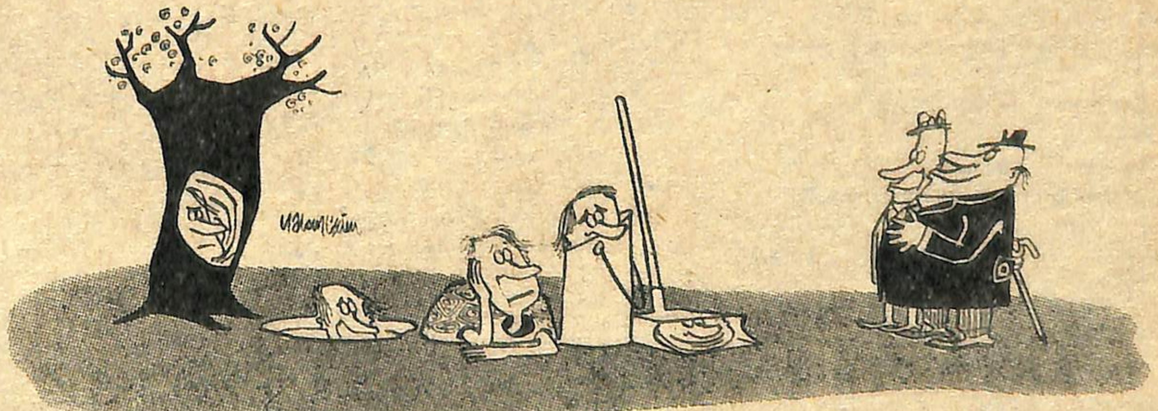
Bu güzel anne hanımın, otuz sekiz yaşında olup bununla öğündüğünü de görünce, Danyal Dayanıklı, kompliman yapmaktan kendini alamadı ve karşılığında akıl dağıtıcı bir tebessümle karşılandı.

Yemek devam ettiği müddetçe, Melek ne kadar mahçup ve sükûtî göründü ise, annesi de o nisbette, şen, şuh ve şakrak bulundu. O kadar ki, bizim delikanlının, bir aralık aklından kızının yerine annesiyle neden evvelce tanışmadığı hakkında bir esef bile geçmişti.

Tam kahveler içileceği sırada, anne hanım, sofra başında uyuklamağa başlayan kızına baktı ve Danyal Dayanıklı'nın kulağına eğilerek yavaşça:

— Canım! dedi, küçüğün eline bir otobüs parası verip savalım mı? Biz sonra, seninle nerede olsa sabahlarız! Nasıl olsa oteller serbest.. Ne dersin?

Şeytan

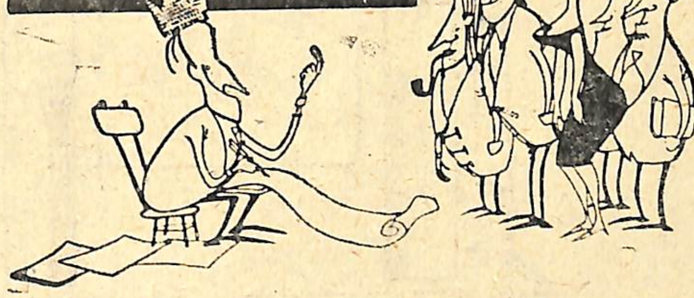


— Sizin mesken sıkıntısı diye bir derdiniz olmasa gerek!...

— Ne tuhaf, bir fıkra hatırlayamadım değil mi? Fakat değişik ve güzel fıkra bulmak ta zor şüphesiz.

Ahmet Kudsi TECER





— Nereden, ne diyorsunuz siz?

— Kızı rahat bıraksana diyorum.

— Şey ama...

— Şeyi meyi yok, yaşından utan be adam.

Zavallı tüccar şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Kızı kucağından indirmiş, yüzünde bir gram renk kalmamıştı.

Sesini tanıyamadığı arkadaşı devam ediyordu:

— İyice uzaklaştır... Elini omuzundan çek... Ayağa kalk... Kıza dokunma...

— Peki ama, siz kimsiniz?

— Ben mi? VİCDANIN!

Kırtasiyecilik

Kırtasiyecilikle mücadeleye girişen yeni bakan, o dairedeki memurları da pek kalabalık bulmuştu. Birer birer yanlarına giderek ne işle uğraştıklarını soruyordu. Bir tanesi:

— Ben defter tutarım.

Öteki:

— Ben mektup müsveddeleri yazarım.

Bir başkası:

— Ben o müsveddeleri temize çekerim.

Berikisi:

— Ben kontrol ederim.

Öbürü:

— Ben parafe ederim, dedi. Salonun bir ucuna geldiği zaman bir memura sordu, o da:

— Ben yapılan yanlışları düzeltirim diye cevap verdi.

Kapının yanında sonuncu bir memur kalmıştı. Bakan ona da ne iş yaptığını sordu.

— Ben de düzeltilen yanlışları yaparım! cevabını aldı.

— Epey düşündük ama, güzelce bir fıkra da bulduk neyse...

Halit TALAYER



Kimsiniz?

Arkadaşı son derecede çapkın, o da son derecede şakacıydı. Ne vakit fırsat bulsa ona takılmaktan hoşlanırdı. Karşılıklı iki yüksek binanın, aynı katlarına tesadüf eden iki yazıhanesinde çalışıyorlardı. Birisi avukat, diğeri tüccardı. Bir yazıhaneden bakıldı mı, büyük camlı pencereleri olan odaların içi olduğu gibi görünüyordu.

Şakacı olanı, işlerinden fırsat buldukça tüccar arkadaşını seyrederdi. Gene seyrediyordu. Birden arkadaşının sekreterini kucağına oturttuğunu ve sevip okşamağa başladığını gördü. Bir müddet bu sahneyi iç çekerek dikkatle seyretti ve sonra aklına birşey gelmiş gibi telefona sarıldı ve karşı tarafın zili çalarken, arkadaşını rahatça görebileceği bir yere yerleşerek onu gözetlemeye başladı.

Arkadaşı, telefon ahizesini kaldırırken, sekreterini kucağından indirmeğe lüzum bile görmemişti. Kısık bir sesle; «evet» dedi!

Avukat olanı, sesini değiştirerek, «utanmıyor musun sen?» diye sordu.

Tüccar olanı şaşırmıştı. «Affedersiniz anlayamadım,» dedi. Sonra da aralarında şu muhavere geçti:

— Utanmıyor musun diyorum, çeksene ellerini.



— Bir öğretim üyesinin fıkrası da öğretim hayatı ile ilgildir. Hâtıraları da...

Doç. Dr. Oğuz İMREGÜN

Yazın!...

Lisede idik, fizik öğretmenimiz, Suat Kuyaş adında bir arkadaşımızı tahtaya kaldırmıştı. Isının cisimleri genişletmesi konusunda sorular soruyordu. Bir ara:

— Peki, dedi, bana bir misâl veriniz...

Suat düşündü, düşündü, sonra birden hatırlamış gibi âdeta bağırdı:

— Yazın efendim, günler uzar!.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Gazetecilik!

Yüzlerce işçinin hayatına mal olan maden kuyusundaki infilâk haberi gelir gelmez New-York'un en büyük gazetesi, kaza yerine en açıkgöz



muhbirlerinden birini helikopterle yollamıştı. Muhabir, her şeyi gördükten sonra gazetesine şu dokunaklı yazıyı gönderdi:

— Korkunç facia sahnesine hâkim tepenin üstünde bir akşam, Tanrı mahzun mahzun oturmuş, bu acıklı manzarayı temâşâ ediyor...

Aradan bir saat geçmeden gazetenin sekreterinden şöyle bir telgraf aldı:

— Şimdilik kazayı bırak, hemen tepedeki Tanrı ile bir röportaj yap. Fotoğraf almayı da unutma!

Şükrü KOROL

※

İkizler...

Hasan ile Hüseyin ikiz kardeştiler. Birbirine o kadar çok benziyorlardı ki onları tanıyanların yüzde doksanı Hasan diye seslenirken Hüseyin çıkıyordu. Bir gün üç arkadaş bu iki kardeşten bahsediyorlardı...

Biri, yalnız kardeşlerinden birini tanıdığını, ismini bile bilmemekle beraber bakkal olduğunu söylüyordu...

Arkadaşı cevap verdi:

— İkisi de bakkaldır...

— Benim tanıdığım şaşıdır.

— İkisi de şaşı...

— Hem de çok güzel bir karısı vardır.

— İkisinin de karısı güzeldir.

— Vallahi artık bilmem, yalnız şunu kat'î surette biliyorum ki karısı onu aldatıyor...

— Kiminle?

— Benimle.

— O halde büyüğüdür, çünkü küçüğün karısı da kocasını aldatıyor, ama yalnız benimle, başkasiyle değil...

Bunun üzerine üçüncü arkadaş söze karışarak tashih etti:

— İkinizin de yanlışınız var aziz dostlarım, dedi. Senin tanıdığın da onun tanıdığı da aynidir.

— Nerden biliyorsun? diye cevap verdiler:

— Çünkü bir gün ikiniz de eve arka arkaya gelmiştiniz. Ben sizi gardrobun içinde saklandığım için anahtar deliğinden gördüm, dedi!...

Necdet SEPKEN



Vatan

General, bölüğü teftiş ederken, erlerle teker teker konuşuyor, çeşitli sualler soruyordu. Bu arada çavuşa: «Vatan bizim neyimizdir?». Diye sorunca: Hasan Çavuş bütün ciddiyetiyle: «Vatan benim anamdır.» Cevabını verdi. Bunun üzerine aynı suali yanındaki ere de sordu. Bu suale er, hemen şu cevabı verdi: «Vatan Hasan Çavuşun anasıdır.»

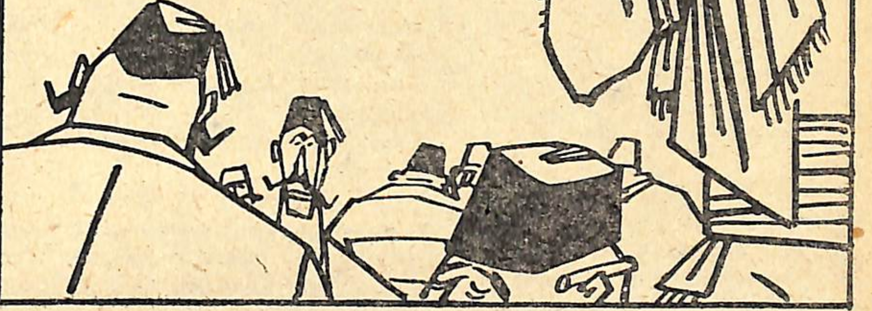
Gönül KARAMUSTAFA

KOMİSER OSMAN



TURHAN SELÇUK

KABADAYILARIN TOPLANDIĞI MEŞHUR KAHVEHANE O GÜN ADAMAKILLI KALABALIKTI. NARGİLE TOKURDATANLARIN, GEVEZELİK EDENLERİN GÜRÜLTÜSÜ BİRBİRİNE KARIŞIYORDU...



YENİBAHÇELİNİN BİRDENBİRE KAPI ÖNÜNDE BELİRMESİ, BİRAZ ÖNCE GÜRÜLTÜDEN DURULMAYAN KAHVEHANEDE ÇIT ÇIKMAMASINA SEBEP OLDU...



RAUF, BİR MÜDDET İÇERDEKİLERİ SÜZDÜKTEN SONRA DIŞARI ÇIKAR.. HERKES RAHAT BİRER NEFES ALIR.

GELDİĞİNİ HABER VERMEZSEK, POLİS KIRAR GEÇİRİR BİZLERİ.

DELİRDİN Mİ SEN!.. BEN YENİBAHÇELİNİN ŞERRİNDEN KORKARIM

ARKADAŞLAR DİNLEYİN!.. BİZ BİRŞEY GÖRMEDİK, BİR ŞEY BİLMİYORUZ.

RAUF KAHVEHANEDEN ÇIKAR

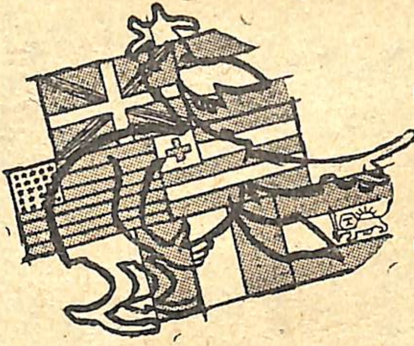
KÖŞEBAŞINDA BEKLERİM. BUGÜN BİTİRMELİYİM BU İŞİ.

KOMİSER OSMAN İSE O SABAH HAYGANUŞLA MÜNAKAŞA ETMİŞ, EVDEN ÇIKMIŞTI...



KOMİSER OSMAN VE YENİBAHÇELİ RAUF BÖYLECE KAHVEHANE YOLU ÜZERİNDE KARŞILAŞIRLAR...





Milletler Gülüyor

Siyah tafta elbise!

Zeke Poppin ve karısı, şehrin en süslü çifti idiler. Uzun seneler bir arada yaşadılar, nihayet Zeki Poppin seksen sekiz yaşında olduğu halde öldü. Bir kaç yıl sonra kocasına kavuşacağını anlayan karısı en iyi bir arkadaşını başucuna çağırıp:

— Hetty, dedi; beni gömerken siyah tafta elbisemi giydirin; yalnız elbisenin arka kısmını sen kesip alabilir ve kendine eldiven yapabilirsin. En iyi cins taftadandır o elbise...

Arkadaşı ağlıyarak:

— Biliyorum, dedi; biliyorum ama nasıl olur. Sonra siz cennetin merdivenlerinden çıkarken senin elbisenin arkası olmazsa melekler ne der?

— Sen üzülme, melekler bana bakacak vakit bulamıyacaklardır; zira Zeke'yi pantalonsuz gömmüştüm!

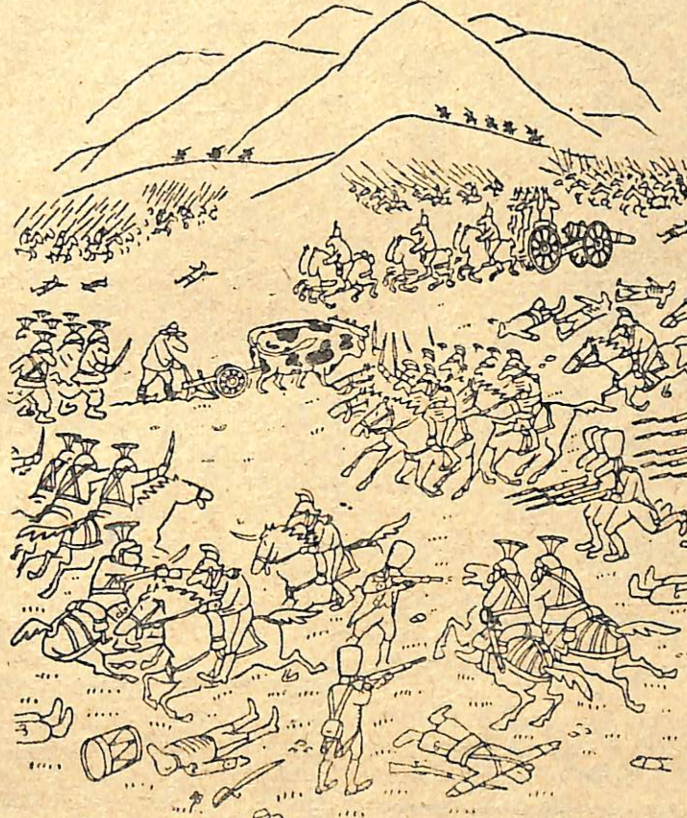
Acele!

Doktor telâşla karısına seslendi:

— Şapkam ve çantamı getir çabuk Marie; Whitle'ların çocuğu hastalanmış!

— Bukadar acele edecek kadar kötü durumda mı?

— Elbette, elbette! Mrs. White geçenlerde şu «Doktor gelmeden önce» başlıklı kitaplardan bir tane satın almıştı, ona bakmadan evvel yetişmeliyim!



YAZISIZ

TELEVİZYON ŞAKALARI

Borcunu soran hastasına doktor, şu cevabı verdi:
— Söyleyemem; henüz o kadar kuvvetli değilsiniz!

★

BİR GAZETE HABERİ :
«Geçen günkü hortum Hank Cheever'in evini ve üç çocuğunu alıp götürmüştür. Komşular yeniden başlamaları için Hank ve karısına bir yatak, bir de yorgan hediye etmişlerdir.»

★

Sağır ve dilsiz karı kocanın çocukları ayıp kelimeler öğrenmişti. Hemen onun ellerini sabunla yıkadılar.

★

Tenbel yeğen!

Pierre amcasından iki bin frank istiyordu. İhtiyar adam:

— Bak Pierre dedi; sana hiç bir zaman ödemiyeceğin bir parayı borç vermek, hiç doğru değil. Neye çalışmıyorsun?

— İş bulamıyorum ki amcacığım!..

— Ben sana bulurum! Bizim arka bahçeyi temizleyen İtalyana ben bin frank verirdim, sen kardeşimin oğlu olduğuna göre bu işi görürsen sana iki bin frank veririm!

Pierre bu teklife şu cevabı verdi:

— Amcacığım; siz yine İtalyanı tutun, o bahçeyi temizlesin, ben bin franka razıyım...

Sukutu hayal!

Dümmé meşhur bir falcıya, fal baktırıyordu; kadın:

— Çok yakınınızda olan birisi fena halde sukutu hayale uğrayacak dedi!

Dümmé kadını tasdik etti:

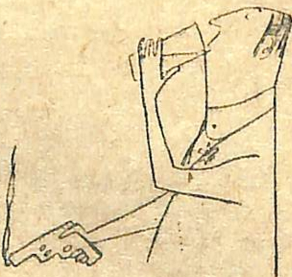
— Haklısınız; çünkü buraya gelirken cebimde size verecek on param yoktu!..

BİR ŞİŞE BORDO

Bir lokantada yemek yiyen bir müşteri yanındaki masada oturan diğer bir müşterinin başına bir bordo şarabını şişesiyle fırlattı ve sebebini soran lokanta sahibine:

— Fakat Mösyö dedi, bir şişecik bordonun hiçbir zararı olmaz ki insana!..





YAZISIZ

IŞIĞI!

Karısı öldüğü zaman mezar taşına şunları yazdırmıştı: «Hayatımın ışığı söndü»

İkinci defa evlendi ve karısı ile yolu bu mezara düştü. Yazıyı okuyan kadın sordu:

— Bu doğru mu?

— Evet doğru karıcığım; ama ben bir kibrit daha çaktım!...

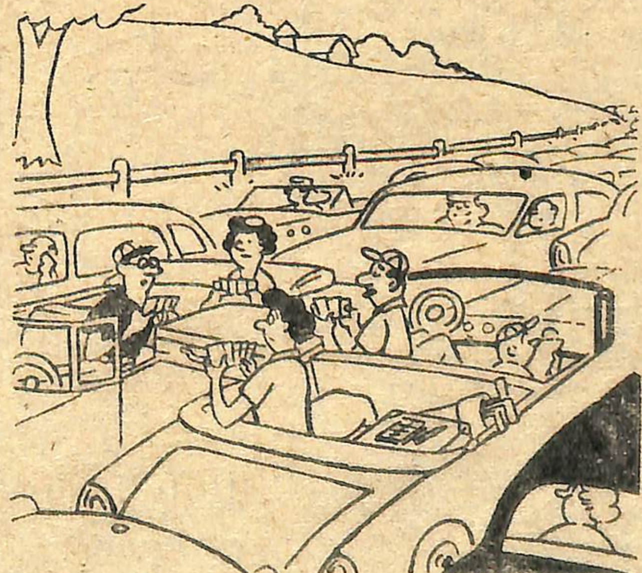
ÜZÜLME!

Sözcü, başkana şikâyet etti:

— Sayın başkan; on dakikadır konuşuyorum ama burada o kadar gürültü ve kargaşalık var ki kendi sözlerimi dahi işitemiyorum!

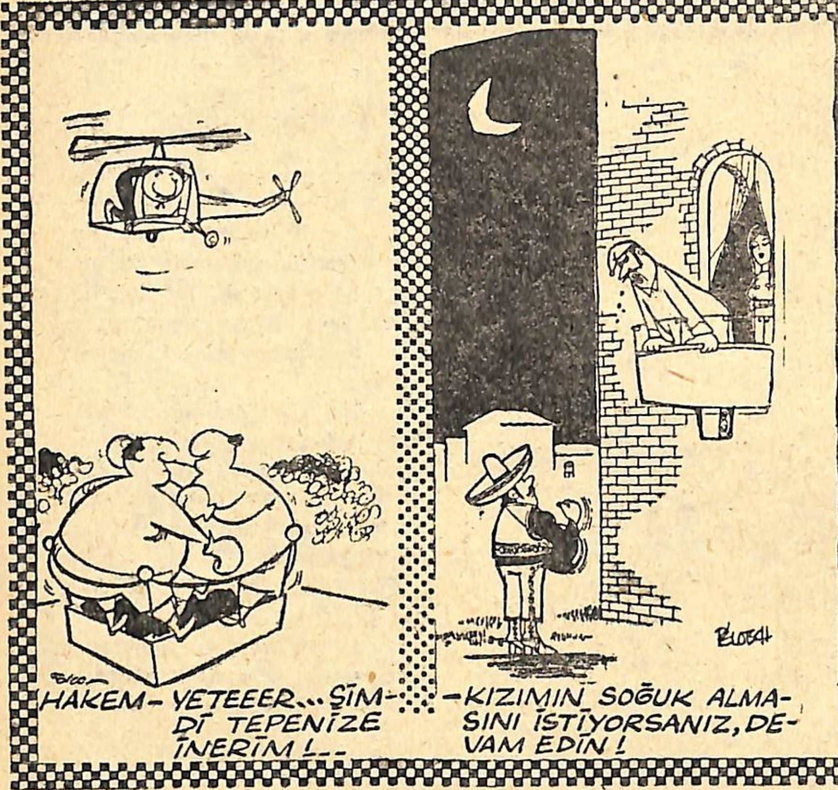
Arka sıralardan bir ses duyuldu:

— Üzülme, bir şey kaybetmiş sayılmazsın!



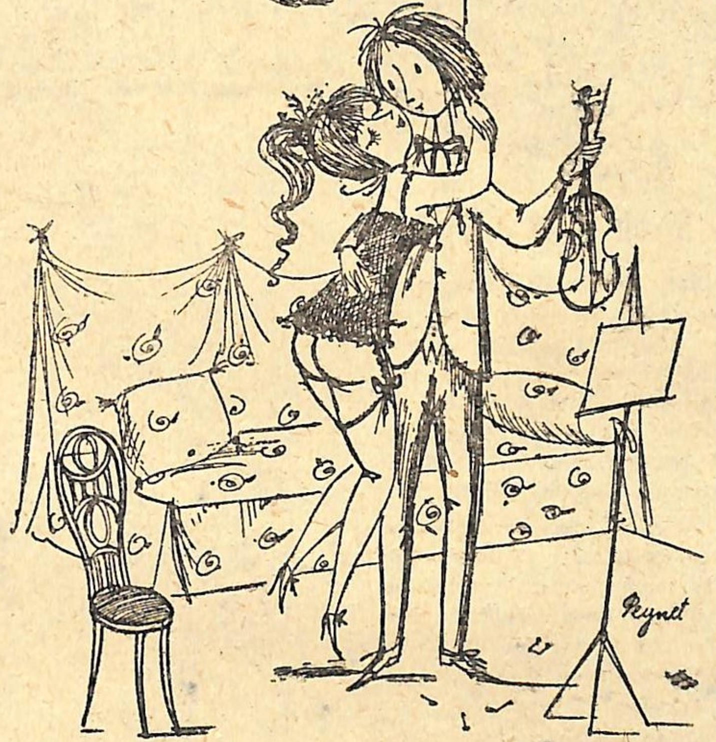
— İkinci partiye olur trafik tıkanıklığında devam ederiz olmaz mı?

Dünya Karikatürleri

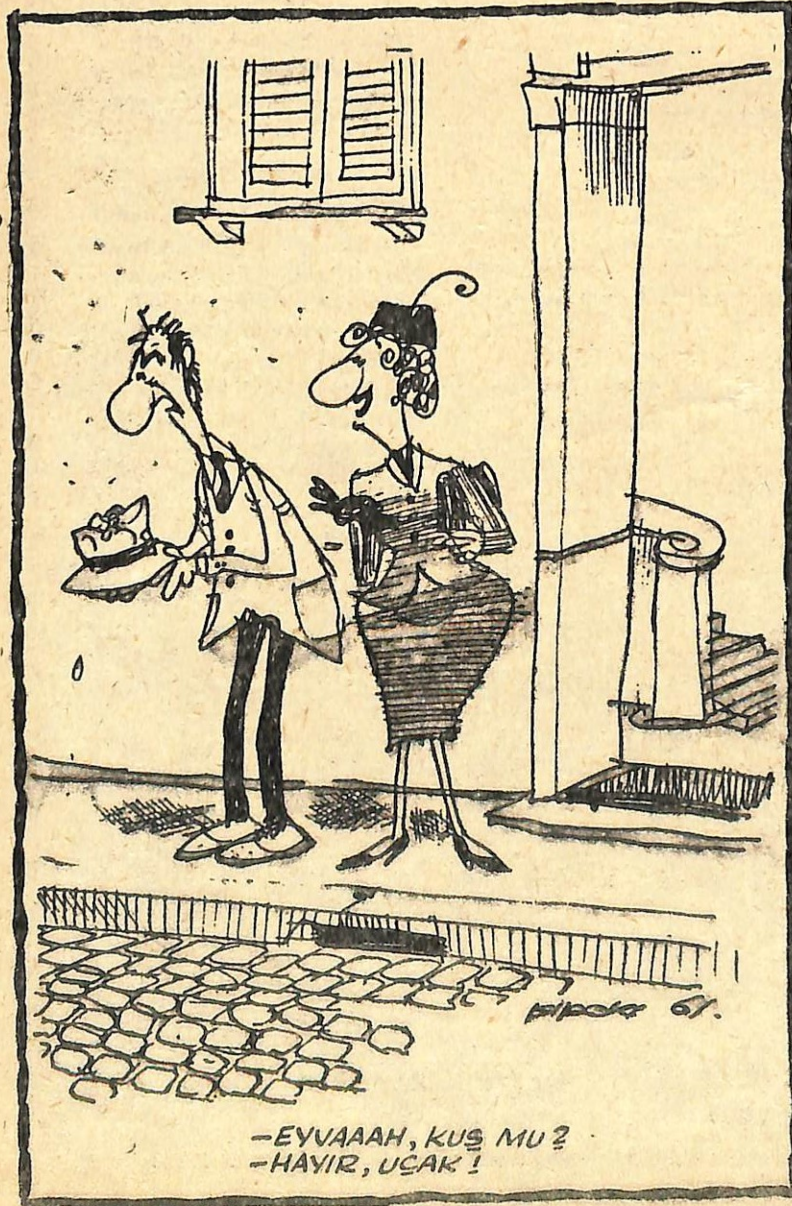


HAKEM- YETEEER... ŞİMDİ TEPENİZE İNERİM!..

-KIZIMIN SOĞUK ALMASINI İSTİYORSANIZ, DEVAM EDİN!



-KUZUM SEN BAŞKA TELDEN ÇALMASINI HİÇ BİLMEZ MİSİN?



-EVYAAAH, KUŞ MU?
-HAYIR, UÇAK!



-EVVAH, ELİMDEN KAÇTI!



-ANLADIIIM, SEN UTANGAÇ OLDUĞUN İÇİN ABSTRE RESİM YAPIYORSUN!

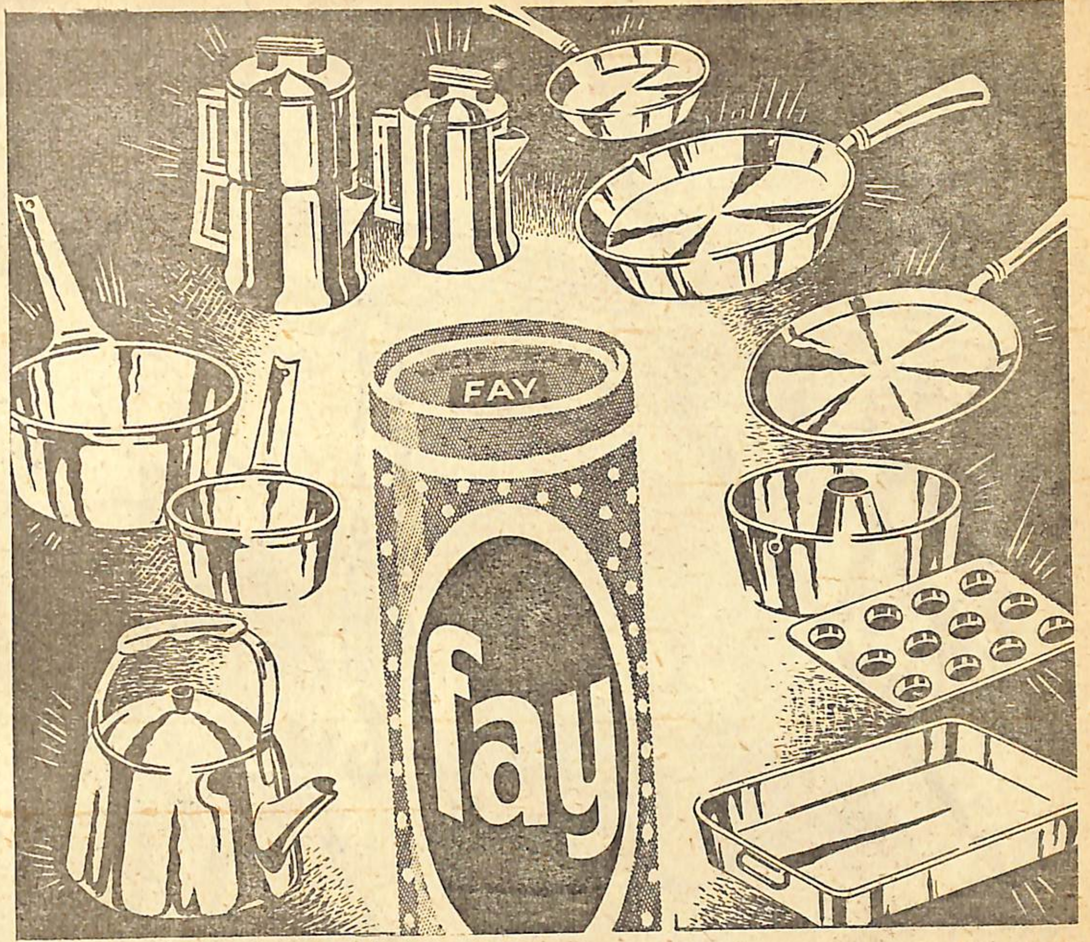
Türkçenin en güzel kitabı:

GÜN DOĞMADAN!

Yusuf Ziya Ortaç

En güzel kâğıt
En temiz baskı

Fiatı 5 Lira



MUTFAĞINIZDA FAY MUCİZESİ!

Bunu bizzat deneyebilirsiniz. Yağlı tavalar... lekeli kaplar... isli tencereler... kararan bıçak, çatal ve kaşıklar Fay mucizesini ispat için en ikna edici delillerdir. İnanamıyacağınız kadar kısa zamanda ve büyük kolaylıkla

fay HERŞEYİ *daha iyi* TEMİZLER

FAY, bıçak, çatal, kaşık ve yağlı kapların kirini ve yağını yokeder

FAY, mermer, çini, fayans, banyo ve lavaboları tertemiz, pırıl pırıl yapar

FAY Puro Sabun fabrikasında en son sistem otomatik makineler ve hususi bir formülle imal edilmektedir

f-85

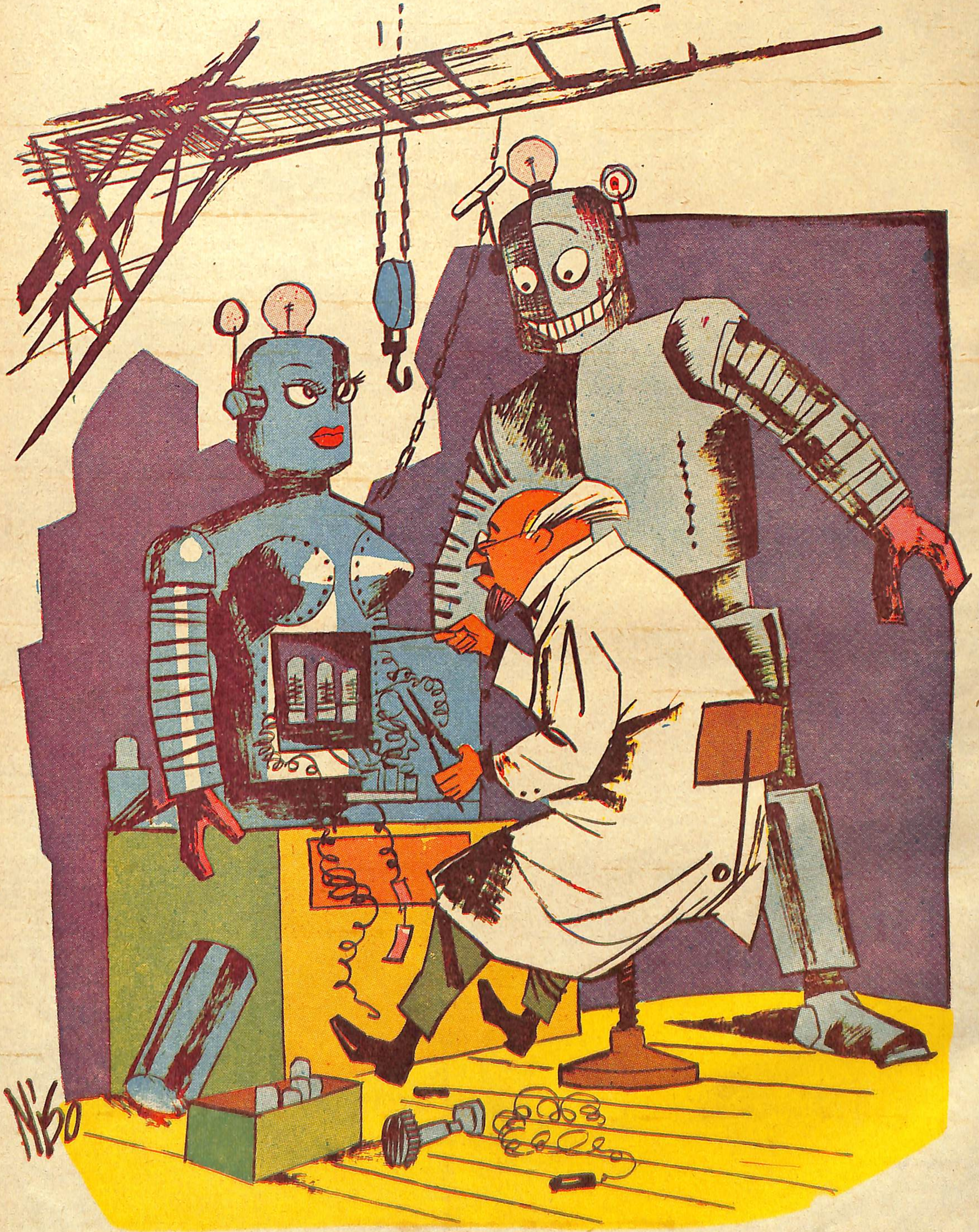
GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

Bizim Gençliğimizin, Bizim aşkımızın Romanı
YAZAN:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Pek Yakında Çıkıyor.
Fiatı 5 Lira

GÖÇ GÖÇ

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

Akbaba



Robotlara, beyinden sonra kalp te konacak. — Gazeteler —

— Karınıza bir kalp koyuyorum...
— Teşekkür ederim üstat!

Il Travaso